

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBAKA

İlâveli 28 sayfa

46
Yaşında

Yazısız

Zeki

İ L Â N

**7 Milyon liralık
büyük çekiliş için
tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
İş Bankasına yatırınız...
İş Bankasının**

**MİLYON
YAĞMURUNDAN
FAYDALANINIZ.**

**4 Milyon liralık
çekiliş de
yıl sonunda yapılacak.
Hatırlatırız.**

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 46 Cilt 13 Sayı: 50 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 6 Aralık 1967

Kırk altıncı Ramazan

AKBABA kırk altı yaşına basmıştır. Ne demektir bu bilir misiniz sevgili okurlar? Bırakınız sevgili Türkiye'mizi, sermayesi nükle ve çizgi olan bir derginin kırk beş yaşına bütün dünya şapkasını çıkarıp selâm verir.

Bir güzel tesadüfle, Akbaba kırk altıncı yaşına «hoş geldin» derken, minarelerdeki kandiller «Onbir ayın bir sultanı» na «hoş geldin» diyor. Akbaba'nın gördüğü kırk altıncı Ramazan'dır bu... Dile kolay!

Lindbergh 1927'de uçakla Atlantik'i geçtiği zaman Akbaba beş yaşında idi. Beş yaş bile dergiler dünyasında bir kıdemdir. 1967'de insan eli Venüs yıldızına uzandığı zaman insan dünyanın ne kadar değiştiğini anlıyor. Türkiye'de pencerelerden kafes, kadının yüzünden peçe kalktı. Genç kızların eteği Vietnam'daki Amerikan politikası gibi tırmana tırmana tehlikeli bölgelere vardı. İstanbul'dan sabah kalkıp dünyanın öteki ucuna beş saatte varmak mümkün. Böyle günlerin gecesinde sahur davulu:

— Davulumun ipi kaytan... diye tokmaklansa da kös dinlemiş olanlara bir şey söylemiyor. Radyoda saat âyarı verilirken minarelerde kandil gözetlemek, çingiraklı saat varken davula başvurmak, geçmiş günlerin özlemini duyuran sevimli gelenekler olarak hoş görülebilir. Kırk beş yıl içinde insanlar değişir, şehirler değişir, toplumlar değişir de Ramazan değişmez mi?... Eski günlerin Karagözlü Hacıvatlı ramazanlarını hatırlar Akbaba; Direklerarası eğlencelerinin tadını çocukluk anılarının damagında saklar; Kanto'ların güftesi mısra mısra ezberinde, bestesi âhenk âhenk aklındadır. Akbaba deyip geçmeyin siz!... Eski ramazanların bütün inceliklerini görmüş geçirmiştir; şimdi hatıralarına uzansa, iftar sofrasına gelen kaymaklı baklavanın incecek yufkaları gibi yılları kat kat kaldırarak geçmişin derinliklerine dalsa, neler de neler bulup çıkaracaktır. Acı ve tatlı nice hikâyenin içinde:

— Perde kurdum şem'a yakıtım... diyen Hacıvat perdesini seyretmiştir Akbaba... Ve işte bu perde üstünde ramazanların giderek değiştiğini eski ramazan'ın yerini yeni ramazan'a bıraktığını görmüştür. Nedir bu ikisinin farkı? Vaktiyle ramazan hoşsohbet idi, güler yüzlüydü, neşeliydi, nüktedan, zarif, içaçıcı idi. Eğlenceyi sever, sevdendir, çoluğa çocuğa sevinç dağıtırdı. Şimdilerde ihti-

yarladı mı nedir? Abus bir çehre takındı, softalaştı, yüzünden düşen bin parça oluyor. Hışımlı, sert, hoşgörü bilmez, sinirli, her dakika kavga çıkarmaya hazır bir ihtiyar görüyoruz karşımızda.

Eskiden bu memleketin insanları:

— Ah cânım ramazan! Bir gel se de biraz gülsük, neşelensek, gözümüz gönlümüz açılmalı... diye düşünürlerdi.

Karagöz, ramazanı beklerdi... Ortaoyunu, ramazanı beklerdi... Tiyatro, ramazanı beklerdi... Cambazlar, hokkabazlar, perendebazlar, ramazanı beklerlerdi... Ramazan gelse de marifetlerini ortaya dökselerdi... Direklerarası âlemini ramazan'da canlanırdı.

On bir ayın bir sultanı, gülümsemeyle gelir tebessümle giderdi. Şimdilerde işler tersine döndü büsbütün...

Tiyatrolar kapanmak için ramazanı bekliyorlar, eğlence yerleri ramazanda kapılarına kilitler asıyorlar, Karagöz yalnız ramazana değil çoktan dünyaya küsmüş, ses sanatkarları ramazan gelirken gazetelere ilânlar veriyorlar:

— Sayın müşterilerim, mübarek ramazanda çalışmıyacağımı bildiririm!... diye; ve:

«Ramazan geldi hoş geldi

Baklava tepsisi boş geldi...» diye tekerlemeye vakit kalmadan bakıyorsunuz ki, yalnız baklava tepsisi boş değil... Şehirler boşalmış, kaşlar çatılmış, sesler kısık, suratlar asık, davranışlar hoyrat, birbirimizi azarlar gibi selâmlayıp, kavga eder gibi konuşuyoruz. Ramazanda sanki tiyatroya gitmek günah, eğlence yerine uğramak daha büyük günah, kanto, şarkı, türkü, neşe, kakhaha nezübillâh!...

Ne oldu bizim sevimli ramazanımıza?

Ramazanı softalıkla, iman'ı asık suratla, müslümanlığı hamervahlıkla niçin karıştırıyoruz?

Gerçek İslâmın çizgilerini aşip; aydınlık müslümanlığı karanlık softalık mesleği yapmak isteyenlerden ramazanı kurtarmalıyız. Ramazanı «On bir ayın bir sultanı» yapmak, çatık kaşı gülen ağza çevirmek, mümin olmakla zaptiye onbaşı olmayı birbirinden ayırmak zorundayız.

Akbaba kırk altıncı yaşına basarken okurlarına neşeli bir ramazan diler... Ramazan, Şeker Bayramına gün gün taş döşeyen bir yoldur, o yolu bir güzel yolculukla aşmak istiyorsanız yobazların kılavuzluğuna boşvermelisiniz.

AKBABA

Bağlıyız!

Kıbrıs sorununun barışçı yollardan çözülebilmesi için isteklerini beş madde halinde sıralayan, fakat ancak üçüne olumlu cevap alan hükümetimiz yeni bir kararla, maddeleri onüç çıkarmış.

Onüçü tuttuk mu, dünya barışı korundu demektir. Şartlarımızı neden onüç maddeye çıkardığımızı akıl erdiremeyenler var. Oysa sebebi meydanda. Bunca yıl NATO'dan bekledik, bir şey çıkmayınca TOTO'ya yöneldik!

✱

Nezaket değil, rezalet!

Bir gün değil, beş gün değil, tam oniki gün aynı sözleri dinledik. İşte yine, öncekilerden farksız bir haberle başlıyoruz günümüze:

«Durum son derece nâzik.»

Hay nezaketini sevsinler.

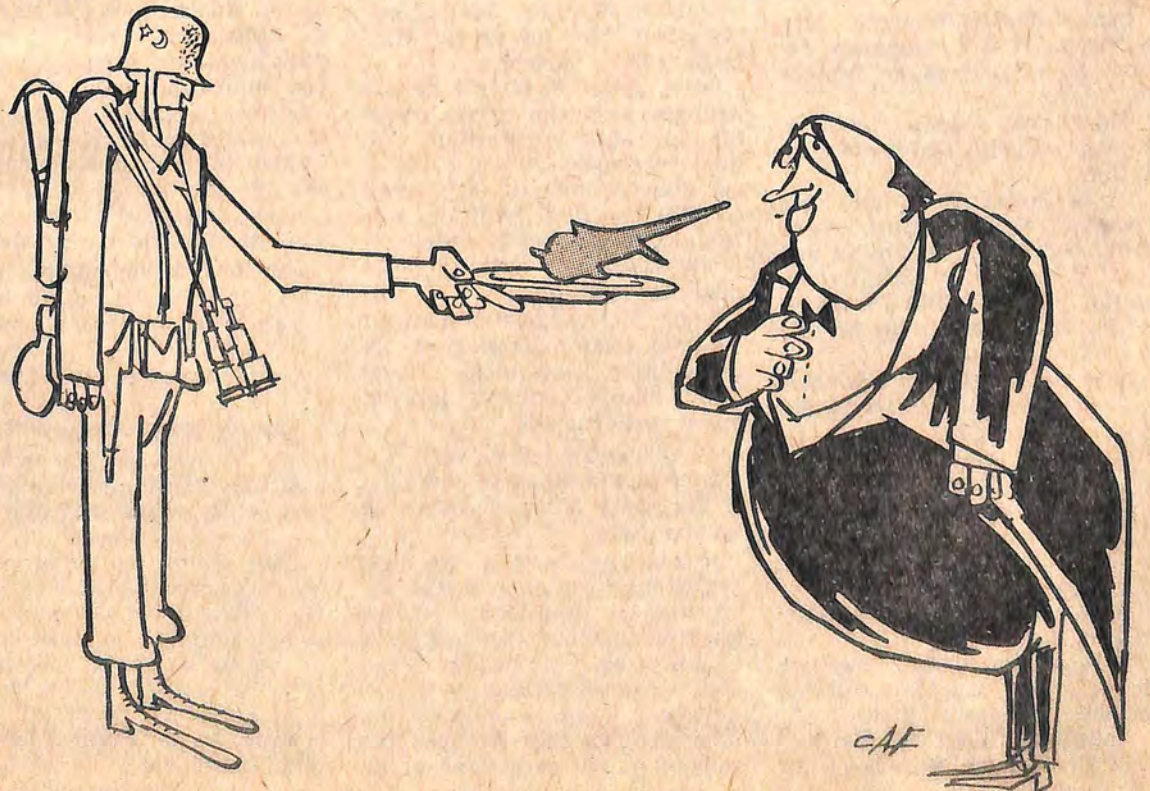
Hükümet Başkanı, «Durum nâzik» diyor.

Muhallif partilerin başkanları, «Durum nâzik» diyor.

Johnson'un özel temsilcisi, «Durum nâzik» diyor.

NATO Genel Sekreteri, «Durum nâzik» diyor.

Hani bunca nâzik kimselerin karşısında, ağızdan kötü bir laf kaçırmamak için, insan nezaketini zorla muhafaza ediyor!

— Yiyemem, oruçluyum!..

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

46 yaşına basan AKBABA'yı bir evlât sevgisiyle büyüten kurucumuz ve üstadımız Yusuf Ziya ORTAÇ'ın, «Bizim Yokuş» kitabından aldığımız bu yazısında, 46 yıl önce AKBABA'yı nasıl çıkardığını, üstadın kendi kaleminde dinleyeceksiniz.

AKBABA

ÖNCE bir arkadaş lazımdı bana, bir iş ve kafa arkadaş... Kim olabilir diye düşünmedim bile. Gece, gündüz beraber olduğum tek adam Orhan Seyfi idi.

Ben, o günlerde Beylerbeyi'nde oturuyordum: Babamdan kalan evde. Seyfi, Horhor'dan Ak-saray'a inen yokuştaydı. Ama, i-kimiz de, hattâ Faruk Nâfiz, hattâ Nazım Hikmet, hattâ Vâlâ Nurettin, beşimiz, kendi evlerimizden çok Emin Âli Çavlı'nın evinde kalıyorduk.

Emin Âli'nin evi, Saraçhanabaş'ında, Belediye Sarayına bakan burma minarenin arkasında, ahşap, eski, kafesli bir evdi. Adını «Çağlayan Köşkü» koymuştum bu evin: Yağmurda bütün odaları aktığı için!

Orhan Seyfi, bir mizah gazetesi çıkarmağa hiç hevesli görünmedi. Bir kere yüz lirayı nereden bulacaktık?... Sonra, gazete imtiyazını, İstanbul'un sokaklara taşıdığı o başsız günlerde kimden alacaktık?... Hele bir üçüncü mesele vardı ki, o hepsinden önemliydi: Bakalım, satılır mıydı, o kunur muydu çıkaracağımız gazete?

Ama Emin Âli Çavlı bizim cesaretimizi kamçılardı, bize hız verdi o bütün ömrünce kötümserliği tatmamış yaman gücüy-le...

Önce bedavasından başlayalım işe dedim: İmtiyazı alalım bir kere...

İsimler düşündük birçok: Çelebi, Tırpan, Horoz... Sonunda, Akbaba en uygunu geldi ikimize de...

Bir dilekçe yazdık, pulladık, imzaladık, doğru Şemsi efendiye gittim.

Bizim Yokuş'un en ünlü adamıydı o: Sansür Şemsi efendi. Taa, Abdülhamit devrinden kalma... Hikâyelerden «Yıldız» kelimesini çıkaran, bütün yıldızlı geceleri, kırmızı kalemi ile mehtaplı gece yapan adam!

İşte bu Şemsi efendinin bize yol göstermesini isteyecektim. Önce, nasihat etti:

— Vazgeç evlâdım, bu zamanda iş açma başına, diye...

Sonra, korkutmağa çalıştı:

— Dinle beni... Aksi bir şey yazarsın, vallahi kim vurduya gider insan, diye...

Baktı ki olmuyor, sesi biraz daha boruluşarak:

— Pekiliy, Vali beye arz et istidânı... Altına «Mucibince» derler se, gelir imtiyazını alırsın...

Vali, Müşir İzzet Paşanın kardeşi idi: Miralay Esat bey... Di-

lekçemi okuyunca şaşırdı:

— Gazete neşretmek müsaadesini Valiler mi verirmiş?

— Öyleymiş efendim...

Durdu, düşündü, sonra istidamı yine bana uzatarak:

— Siz bunu Refet Paşa hazretlerine arzediniz, dedi. Milli hükûmetin temsilcisidir. Eğer muvafık görür, bize havale buyururlarsa icabını yaparız...

Önce, Refet Paşa'nın nerede kaldığını keşfettim. Sonra, ev sahibinin yakın bir dostunu buldum ve Çapa'da, mavi gözlü, a-çık kumral, kıvrık saçlı, güzel gönüllü bir Türk zabitanın, bin-başı Emin Âli bey'in evinde, elimde dilekçe ile Refet Paşanın huzuruna çıktım.

Günlerdir, caddelerin alkışları üstünde dolaşan Refet Paşa, hiç de bulutlar arkasından bakmı-yordu insana. Kibardı, inceydi, güler yüzlü idi pek...

— Lütfen bir kalem, dedi.

Dilekçeyi imzaladı ve elimi sık-tı. Bu kadar kolay olacağını hiç ummamıştım.

Kadromuzu hemen kurduk: Münif Fehim, Ramiz, Hakkı, karikatürleri yapacaklar. Orhan Seyfi, Halil Nihat, Osman Cemal, Selâmi İzzet, Abdülbâki Fevzi, ben, yazılarını yazacaktık. Şimdi-ki Akbaba'dan biraz daha büyük, dört sayfaydı eski Akbaba. Tek renk, fiatı 100 para. Ama hafta-

da iki kere çıkacaktı: Pazartesi, perşembe.

Başlığını Hakkı çizmişti.

7 Birincikânun 1338 tarihli birinci sayısının Akbaba imzalı baş yazısını şöyle bitirmiştım:

«İnsanların çok yaşlısına, saç sakalı ağarmış olanına Akbaba derler. Kuşların en çok yaşayanı da Akbaba'dır. İnşallah bizim Akbaba'mız da gazetelerin en uzun ömürlüsü olur!»

Birinci sayfada, Osman Cemal'in «Rıhtımdan Kaçan Öküz» başlıklı bir fıkrası, Kalender im-zalı bir şiir, bir de Halil Nihat Boztepe'nin, şu dörtlükle başla-yan «Memurların Şarkısı» vardı:

Her an bükülür fakr-u zaruret ile başın,

Var ise eğer şehri İstanbul'da maâşın!

Çeşminden akar seyl-i huruşan gibi yaşın,

Var ise eğer şehri İstanbul'da maâşın!

Alt köşede, Münif Fehim'in, bir eski zaman türküsünü dile getiren dekoratif tablosu...

Öbür sayfalarda, Orhan Seyfi'nin Fiske imzalı güzel bir hikâye si... Benim bir manzum hikâ-yem: Kadın... Abdülbâki Fevzi'nin aruzla bir gaze i... Selâmi İzzet'in «Mesut Erkek» başlıklı bir hafif hikâyesi... Sonra mı?... Altı tane de karikatür... İşte 100 paralık Akbaba!

Tashihleri yaptık, sayfaları dü-zenledik, makineye yolladık akşama doğru...

Ulvi bey kumandayı verdi: Beş bin basılacak!

Yatağıma, ilk sayı elimde gir-dim gece yarısı. Ertesi sabah, Ak-baba satışa çıkacaktı. Beşbin baskılı dört sayfalık bir gazete için, üç, üçbuçuk, saat işleyecek-ti makine...

Uyur-uyanık bir gece geçirdim. Yıldızları sayarak bekliyordum sabahı. İlk aşkın ilk buluşması bile böylesine soluk kesici ol-maz. Bütün kaderim uçurduğumuz kuşun kanatlarındaydı. Uyu-yor, uyanıyor, baktığım karika-türlere yeniden bakıyor, okudu-ğum yazıları tekrar okuyordum. Dört sayfayı ezberlemiştim âde-ta...

Ertesi sabah, iskeledeki kala-balık sevindirici idi: Gelen yolcu-ların çoğu, bir Akbaba alıyordu satıcıdan. Vapurda orta salonun her kanapesinde en az bir Akba-ba vardı.

Matbaadan içeri girerken yolu-mu müvezziller kestiler: Gazete kalmamıştı, hemen ikinci baskı istiyorlardı. Saat ondu henüz, sa-bahın onu...

Sonra kötü günler geldi: Harf inkılâbı, o zaman için büyük ba-şarı sayılan onsekiz bin okuyucu-muzun onbeş binini almıştı e-limden...

O geçti, Serbest Fırka çıktı karşıma... C.H.P.'nin daha o yıl-larda başlayan bugünkü kaderi-ne, Akbaba'yı kurban ettim...

Bir acı komediyi hiç unutmam: Zarara dayanamamak yüzünden kapalı kaldığımız bir yılın ka-zanç vergisini istemişlerdi ben-den!

Sonra, 1946'da milletvekili se-çildim Ordu'dan... Daha doğru-su Çankaya'dan!

1950 seçimlerinde, meydan meydan, şehirde, köyde nutuk-lar çekerek oy çoğunluğunu sağ-lamıştık listemize. Ama artık u-sanç vermişti bu seçmen efendi-lerimize dalkavukluk... Her oy sahibi vatandaş, sizi kendi özel vekili sayıyordu: Bakanlık Ba-kanlık koşturmak için...

Bu bikkinlikle, more baştan dedim ve geldim Bizim Yokuş'a: Artık ölmek vardı, dönmek yok-tu!

Bu yeni baştanın üstünden on dört yıl geçmiştir, okurlarımın sevgisi arta arta...

Başarımızın iki nedeni var: İ-şimizi hem biliyoruz, hem sevi-yoruz.

Ben, kırk üç yıl sonra, hâlâ son sayıya, tıpkı ilk sayıya bakan â-şık gözlerimle bakıyorum!

Gece, başucumda mutlaka not defterimle kalem vardır. Sabahın dokuzunda evden çıkarım. Cu-martesileri bile...

Aşk acaba bulaşıcı mıdır der-siniz?... Akbaba'da herkes işini sever.

Yusuf Ziya ORTAÇ

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ARMAĞANI

Bir gün basacak beni de
Göğsüne bu anne toprak.
Görecekler ellerimi
Bir cınarda yaprak yaprak...

Benden bir zerre her çiçek,
Benim gözlerim şu böcek,
Çiftçiler her yaz biçecek
Saçlarımı orak orak...

Sesim, dalda öten bir kuş,
Ruhum, fezada bir uçuş,
Bütün huzurunu bulmuş,
Bu dünyadan uzak, uzak...

Dört mevsimle dolu başım,
Otlar, yapraklar sırdaşım,
Kara toprağı gözyaşım
Sulayacak ırmak ırmak...

Yusuf Ziya ORTAÇ

46'ncı yıldönümünü kirpiklerinde titreyen gözyaşlarıyla, ilk defa Yusuf Ziya ORTAÇ'sız kutluyor AKBABA.

Bu an aramızda bulunsaydı, çocuklarına öğüt veren bir baba gibi bizi çevresine toplar, «Bu başarıda az çok bütün arkadaşlarımın payı var çocuklar» derdi. «Mürettip çırağından, klişecisine kadar AKBABA ailesinden olan herkesin... Ama, payın asıl büyüğü kimin biliyor musunuz? İyiyi bilen, güzeli seven, kaliteli mizahı takdir eden AKBABA okurlarının...»

O'nun çizdiği rotada O'nsuz yürürken, biz de aynı şekilde düşünüyoruz.

O'nun için, «Öldü» deyimini kullanamayacağız. Ölüm-süzleştirdiği büyük eseri AKBABA'nın her sayfasında O'nun dikkati, her esprisinde O'nun ince zevki, her sayısında O'nun emsalsiz titizliği var.

Şairliğinin ve başyazarlığının dışında bir iş adamından çok, bir ideal adamıydı o. «Bizim Yokuş» isimli kitabında oğlu Ergin ORTAÇ'tan bahsederken, şöyle diyordu: «Kırk üç yaşını dolduran AKBABA, istiyorum ki, bensiz de yaşasın yarın... Ona kimliğimin damgasını fazla vurmayım. Ben size söz veriyorum: Bunu yapacaktır Ergin.»

AKBABA 46 yaşında... Vefakâr okuyucularından aldığı güçle daha nice 46 yıllar iğneleyecek, gıcıklayacak, güldürecek; kurucusunun bıraktığı yerden bir vasiyeti gerçekleştirmek için aynı aşk, aynı yılmak bilmeyen çalışma ile ömrünü sürdürecektir.

Büyük yarışmamıza gelince: Sevgili okuyucular: AKBABA'nın yaş gününde başlayacak ve her yıl tekrarlanacak olan bir mizah yarışması açmış bulunuyoruz. Adı:

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

AKBABA'nın Büyük Mizah Yarışması

1 — Şiir 2 — Mizah Hikâyesi 3 — Karikatür

Mizahın üç türünde açtığımız yarışmanın kuralları şöyledir:

1 — Amatör olmak. Türkiye'de çıkan dergi ve gazelerin hiç birinde imzalı eseri yayınlanmamış bulunmak.

2 — 6 Aralık 1967'de başlayan yarışmaya gönderilecek eserlerin, en geç 17 Ocak 1968 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalanması. Bu tarihten sonra gelen eserler dikkate alınmayacaktır.

3 — Yazıların, kâğıdın bir yüzüne daktiloyla yazılması, karikatürlerin çini mürekkebiyle çizilmesi şarttır.

4 — İsimlerini ilerde açıklayacağımız büyük jüri 18 Ocak 1968 tarihinden sonra toplanarak çalışmalara başlayacak, kazananların isimleri 11 Mart 1968 tarihinden sonra ilk çıkacak AKBABA'da açıklanacaktır.

5 — Her türün birincilerine ayrı ayrı biner lira «1000 T.L.» ödül verilecek, ödül kazanan eserler dergimizde yayınlanacaktır.

6 — Yarışmacıların, eserlerinin altına açık ad ve adreslerini yazmaları şarttır.

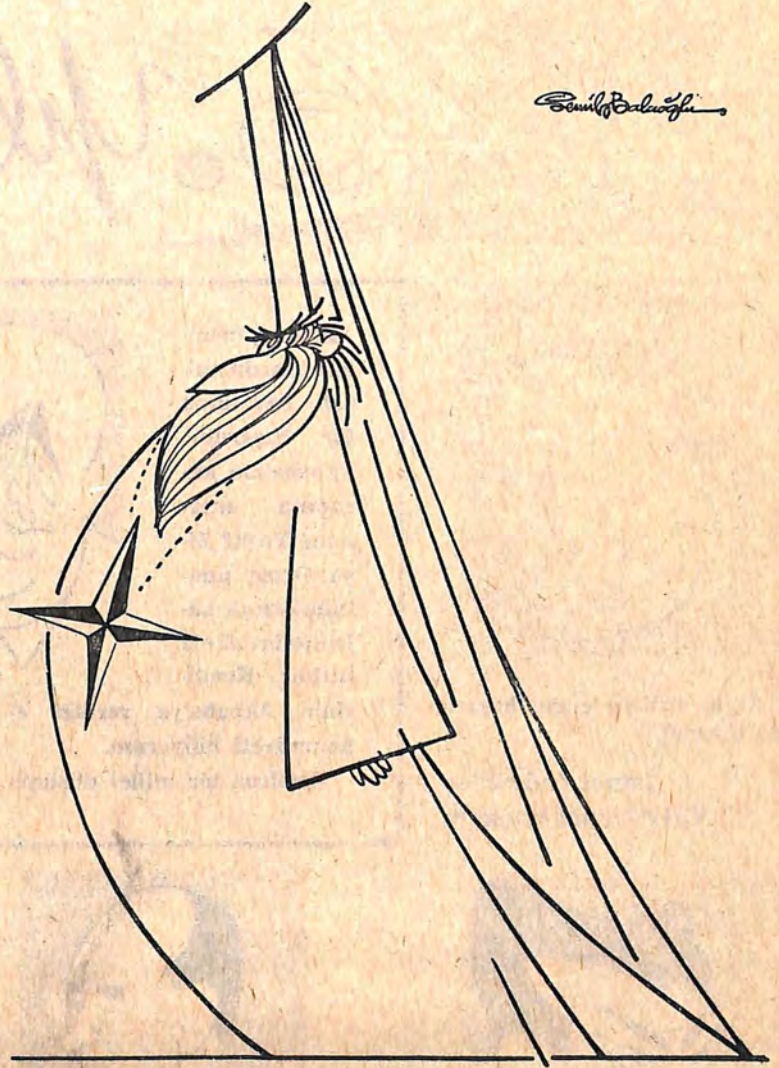
7 — Eserler, aşağıdaki adrese postayla gönderilebileceği gibi, elden de getirilebilir.

Akbaba dergisi

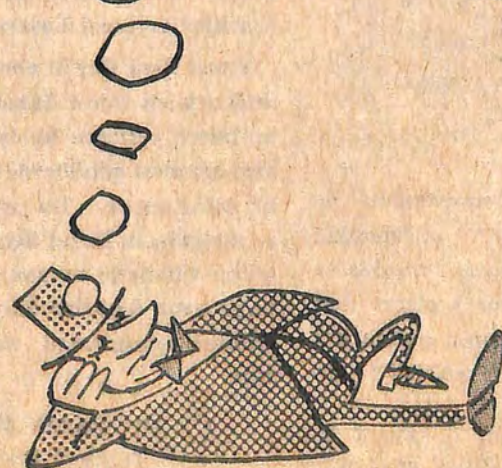
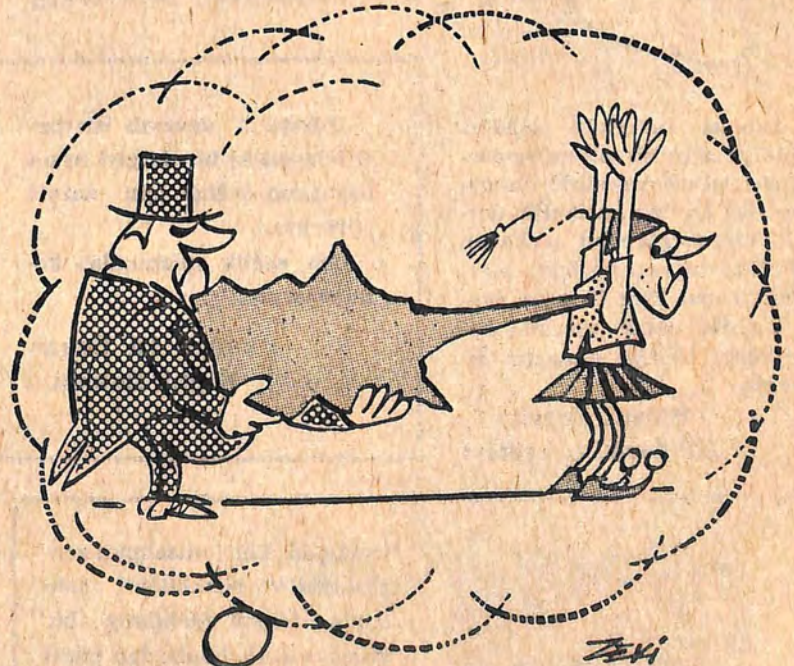
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3 - İstanbul.

8 — Bir karışıklığa meydan vermemek için yarışma zarflarının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» yazılması gerekmektedir.

AKBABA, 46 ncı yıldönümünü sevgili okurları ile kutlarken, bütün amatör mizahçılara başarılar diler.

Yazısız

Yazısız

46. Yıl Kutlamaları

Ergin Ortaç'a engin başarılar dilerim...

İsmet İnönü
CHP Genel Başkanı

Akbaba, memleketimizin mizah hayatında bir başarıdır. Akbaba'nın kurucusu merhum Yusuf Ziya Ortaç unutulmayacak kalemlerimizden biridir. Kendisinin Akbaba'ya verdiği ehemmiyeti biliyorum.

Mizahsız bir millet düşün-

lemez. Gülmeyi bilmek ve gülmek, insan hasletlerinden biridir. Tabii ki, gülme hakkının da olması lâzımdır. Akbaba'ya ve Akbaba ailesine başarılar temenni ediyorum.

Başbakan
Süleyman Demirel

Akbaba'yı uzun zamandan beri okurum... Uzun ömürlü Akbaba'nın, daha da uzun ömürlü olmasını dilerim.

Ferruh Bozbeyle
T.B.M.M. Başkanı

Akbaba, Türkiye'de kendini ciddiye alan birçok müesseseden daha uzun ömürlü olmuştur. Bu da, bir karikatür dergisi olarak görevini ne kadar ciddi tuttuğunu gösterir. Merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın topluma mal olmuş eserinin başarısının sürekli olmasını dilerim.

Bülent Ecevit
CHP Genel Sekreteri

Akbaba'yı devamlı izlerim. O bünyedeki bir dergiyi basın hayatının sağlığı için zaruri görürüm.

Ben, sağlık anlamından konuşuyorum.

Vedat Ali Özkan
Sağlık Bakanı

Akbaba kurulduğundan beri Türk mizahına hizmet etmiş ve realist yayını ile memleket efkârında haklı olarak yerini almıştır.

46'ncı yılını idrak eden derginize daha uzun ve daha başarılı yıllar dilerim...

Ahmet Topaloğlu
Millî Savunma Bakanı

Akbaba denince, ister istemez Yusuf Ziya Bey'i hatırlarım... İki türlü hatırlarım:

1 — Türk nesrinin ve mizahının eşine nâdir rastlanır üstadı.

2 — Politikacı ve dost Yusuf Ziya.

Akbaba, bütün bu özelliklere lâyık bir dergi.

İnşallah Akbaba'nın yüzüncü yılını da kutlarız.

Kasım Gülek
Bağımsız milletvekili

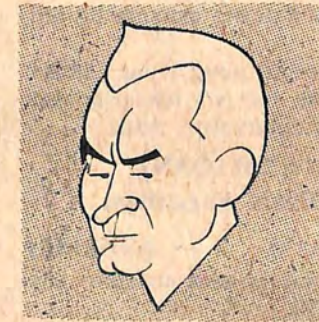
Türk Basın hayatından ve bu arada Türk mizahından söz açılınca, sıfatı, mevkii ve tahsili ne olursa olsun her Türk vatandaşının aklına her halde, ilk önce «Akbaba» gelir.

46 yıl Akbaba ile Yusuf Ziya merhum, Türk zekâsının

inceliğini, Türk mizahının zenginliğini ve renkliliğini şahsında temsil edebilmiş bir kimse olarak bunlardan güzel örnekler vermeyi başarmıştır.

Yusuf Ziya Bey'in ebediyete intikalinden sonra Akbaba'nın beyinlere yerleşen hüviyetinin değişmemesi gönüllerde ferahlık yaratmıştır. Bu düşünce ve duygularla Yusuf Ziya merhumu rahmetle anıyor, Akbaba'ya uzun ömürler diliyor ve kalpten tebriklerini sunuyor.

Dr. Faruk Sükan
İçişleri Bakanı

Akbaba 46 yaşında. Aşağı yukarı yarım asır demektir. Bu yaş, bir teşebbüsün müessesese oluşu yaşıdır. Yerleşme, kökleşme ve asırları kucaklamak için hazırlanma yaşıdır. Babadan oğula geçiş ve babanın başladığına oğlun daha büyük bir enerji ile devamı, müessesese oluşun en güzel ispatıdır.

Bir mizah dergisini 46 yıl yaşatmak zor bir iştir. Zira milletleri güldürmek son derece güçtür. Bu, bilgi, emek, enerji ve hepsinden daha fazla sebat isteyen bir iştir. Rahmetli kurucu, sebatkârlığın nâdir misallerinden birini vermiştir. Oğlu, aynı yolu seçmekle cesaretini, enerjisini ve

babasına lâyık olduğunu göstermiştir.

Akbaba'nın 46 ncı yılında kurucuya rahmet, oğula başarılar, Akbaba'ya uzun ömürler dilerim.

Mehmet Turgut
Sanayi Bakanı

Geçen koleksiyonlarını bile ilgi ile izlediğimiz bir mecmua. İnsanlar değişti, o sürdü.

Sadettin Bilgiç
Ulaştırma Bakanı

Akbaba dergisi yurdumuzun, doğduğu günden beri hiçbir ziya zerresini kaybetmeyen aydınlığını ve parlaklığını muhafaza eden yıldızıdır.

Türk Edebiyat Tarihine en geniş ve en yüksek mânâda hizmet ve eserlerini vermiş olan derginin sahibi ve kurucusu hakiki üstat Yusuf Ziya Ortaç'ı hürmet ve şükranla anmayı en samimi ve en ciddi vazifem sayarım.

Bu ilk defa onsuz geçen talihsiz yıldönümünde büyük hocayı rahmetle anarken değerli ailesi ve derginin mümtaz yazı ailesine de başsağlığı dilerim.

Memleket fikir tarihinde çok kıymetli ve müstesna bir yeri olan bu dergimizin aynı zamanda en kuvvetli taraflarından biri de hâdiseleri en tarafsız bir gözle ve görüşle mizah çerçevesinin içerisine sokmasıdır. En usta şahsiyetlerin kalem ve çizgi fikirlerinin birleştiği bu dergi, hepimizin millî gururunu daima yüksekte tutacak bir mevkie sahiptir. Ve 45 senelik tarihinde bu yerini muhafaza etmesini bilmiştir.

Türk umumî efkârının saygı ve sevgisini isminin etrafında saygı ile toplamıştır.

Akbaba'mıza daha çok ve pek çok mâzisi gibi temiz ve beyaz yarınlar dilerim.

Haşim İşcan
Belediye Başkanı

Parlâmentoda

Gazeteciler rangolarında bütün Ankara gazetecileri vardı... Son sırada, dâvası bugünlerde başlamış olan İlhami Soysal, kürsüde açıklama yapan Çağlayangil'i, mahkeme, kendisini pestilleme dövmeye zanlılarını izlediğinden, daha büyük ilgiyle izliyordu...

Bir çeyrek sürdü, Dışişleri Bakanının açıklaması: «Eğer Denktaş'ı bırakmazlarsa kötü neticeler doğabilir...» Buydu özeti sözlerinin...

Kıbrıs, Kıbrıs'tır, ama, benim bu liderleri fazla tuttuğum yok... Ne yakalanana, ne de yakalanmıyanını... Kusura kimse kalmazın...

Kendime göre, ve aklı selime göre bir sürü sebeplerim var... Sonuncusu en basiti, ama basiti sever göynümün en çok tuttuğu sebep...

Yahu «CHE» diye bir adam çıktı, Güney Amerikada, seneler senesi, çete harbini alevlendirdi de, yedi kere öldüğü ilân edildi, yedi kere dirildiği de, hâlâ son ölümünün kati olup olmadığını kimse kestiremiyor... «CHE», her kelimenin başında gırtlaktan bir «He» çektiği için lakabı öyle kalmış... Ve Küba Millî Bankasının başındayken, paralara «Che» diye imzasını atarmış... Gep genç!... Bilmem resimlerini gördünüz mü?... İnsanın içi parçalanıyor: Yüzünde avantüryelik var, coşku var, inanç var...

Şimcik, gelelim bizim «liderlere»... Direnmeyi teşkilâtlandırarak liderlere, daha ilk bir kayaya ayak basma ameliyesini bu şekilde sokuyorlar... Kader, diyeceksiniz!... Ben de size, «gene kader çok nazık...» diyeceğim!

Motör bozulmuş da... Bekçi süphelenmiş de... Yanlış yere çıkmış da... Eeee, söylemeyin, kafam bozuluyor!... Sizin ki bozulmuyor mu?...

«Che, Che!... Neredesin?..»

Kürsüde, gergin ve kesin bir Bozbeyle vardı... Arkadaşları onu bana över dururlar... Arkadaşları çok güvendiğim insanlar, onların gözüyle görmek istedim onu!

Benim gördüğüm... Her hüsnüniyet görüntüsüne teslim olmuş ve hırpalanmış fazlaca...

AP. Grubunda bir problem olmuş!

Biyografisini sempatik bir rol oynamışçasına yaşayan gençten bir

adam... Duygulu, fazlaca... Romanistik mukakkak... Bir ucuz politika şövalyesi...

Madanoğlu Paşanın bir hikâyesi geldi aklıma... Kızılderililerin, imparatorluklarını «ahlâk üstünlüğünden» kaybedişleri...

Seyirci rangoları «erkekçe» bir kalabalıktı... Kıbrıs hakkında demec, iç seçimler, hanımların üfleç kuvaforlerinden altındaki beyni kıpırdatmıyordu ki, kimse üfleç kuvafor göstermeğe gelmemiştir localara...

T.I.P.'in, parlâmentocularının girişini kaçırdım diye düşündüm... O, Viking kayıklarının denizleri yara yara, kıyılara vardıkları edayla, havayı yara yara yürüyüşlerini... Ama, yoklardı salonda. Küsmüşlermiş!...

Onlardan başka toplantı salonunda, «herkes» vardı... Geleceğim hakkında ferahlamak için, gözlerimi aşığdaki başların üzerinde gezdirdim... Gözlerim, evliliğinin yalnızlığını yaşayan Kasım Gülek'e takıldı... Uzun zaman yurt dışına çıkmışlığın mağmumluğunu süren, Es-kşehir milletvekili Ertuğrul Gazi Sakarya'ya değindi... Hanım milletvekillerinin, «strikt» koyu tayyörler içinde, karın kaslarını kemiklerine yapıştıra yapıştıra, dolaşmalarına daldı... Rahvan bir ata binmişçesine, sırasında oturan, ovaya inmiş, eski dağlı Kınaz Kartal Ağanın her teli yaşamış ak saçlarına dolandı... Geleceğim için ferahladım desem... İnanır mısınız?...

... Ve İsmet İnönü, yanındaki gençtenliklerle, Meclisi terkederken karşısına çıktım... Akbaba'nın kırk altıncı yılı için iki tatlı kelime, iki acı kelime, artık hangisini seçerse rica etmek için... Yanındaki gençten kurmay'la şöyle rakkadak bir durdu...

«— Efem... Akbaba'nın 46'ncı yıldönümü için...»

«— Ergin Ortaç'a, engin başarılar dilerim» dedi...

Yahu, hep şunu tekrar ederim ve kınseciklere de anlatamam. N'olur azıcık gönül adamı olsalar, n'oolur... Arada bir, içten bir şey söyleseler şaşırıp dalı...

Akbaba, en eski dergi kırk altı yıl sürmüş, demek ki müesseseseleşmiş artıkan tıpkı İsmet Paşa gibi... N'olur bir müessesese, başka bir müesseseyi candan onore edebilse...

«Tenzilci bakan...»

Tabii işe şakayla başladılar. Artık herkes şakayı öğrenmiş... Mehmet Turgut dostuma, fiatları indirttiği için «Tenzilci Bakan» ismini vermeğe başladılar...

Ahhhh... Ben derim ki, aaah!... Keşke elinde bazı rütbeleri de tenzil ettirecek kudreti olsaydı... Aaah, ah!...

«İsyancılar»

Prömyerinde bulunamayacağın diye üzülüyorum... Devlet Tiyatrosundan yeni kopan bir grup, Mithatpaşa'da bir tiyatro açıyor... İlk piyes «İsyancılar», isyan etmişlerin!...

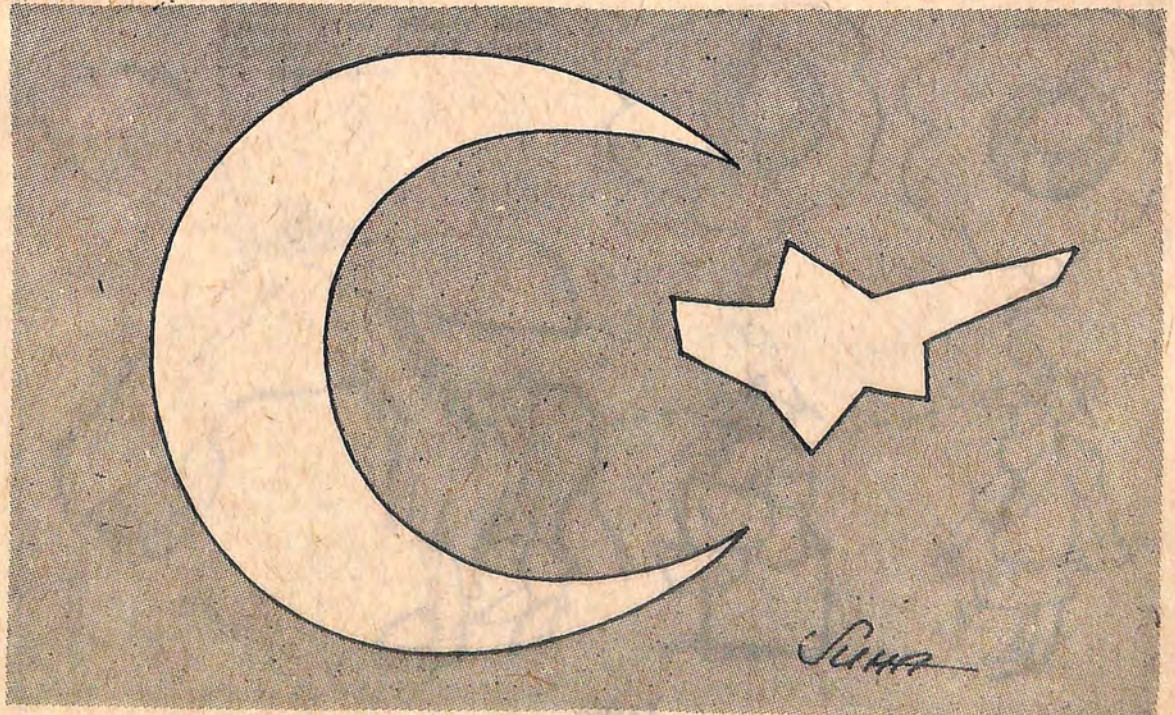
Ankara'da bulunamayacağım, açılışa katılamıyacağım... Hazırlıkları gördüm... Boya kokusunu ciğerlerime çektim... Boya ve tutkal kokusunu... Bir sürü ters terse sandalye koltuk, bir sürü umutlu ve coşkulu genç insan gördüm...

Bir tiyatro açmak, korkunç bir şey... Çok çok büyük iş... Bundan büyük cesaret gözümün önüne getiremiyor... Ben, cesaret edemedim... İmkânların son haddi elimde olmayınca... Ama ben korkağın... Sanat sahasında!... Herkes cesur...

Bu tiyatronun açılışı benim için başka bir yelken açılışı da olacak. Bizim Leylek bacak Fatma, onüç yaşındadır, ilk defa, bir arkadaşın gazetesinde çocuk köşesi hazırlayacak... O gidecek prömyere...

Talihin açık olsun Yeni Tiyatro... Fatma'nın talihiyle beraber... İkinci zinde cesaretinize, parmak ısırıyorum!...

Nimet ARZIK

Yazısız

Burda bir dakika duralım..

nımın başına bile vermesin... Ayrılacağım, ayrılacağım ama, çocuklarım var... Çocuklarımla yüzünden boşanamıyorum...

Bu yaşta adamın çocuğu olsun!

Pek şaşan Emniyet Amiri:

— Kaç yaşında çocukların? diye sordu.

— Biri otuzbeş, küçüğü otuziki...

Emniyet Amiri:

— Onlara artık çocuk denmez, kızı zık denir... Allah bağışlasın... diye alay etti.

Demek bu adam da, karısından ayrılamamasına böyle bir bahane bulmuştu.

— Bir ahpabımız, bizim dairededeydi, terfi ettiği için bizi akşam yemeğine çağırmıştı... Canım efendim, şu ziyafeti evinde versene... Deniz kıyısında bir gazinoda ziyafet çekecekmiz, eşine dostuna... Dün gece karımla oraya gidecektik... Ama karım, hasta olduğunu söyledi. «Eh, ne yapalım gitmeyiz» dedim. «Olmaz, ayıp olur, sen git...» diye tutturdu. Bilirim huyunu, hem bana git, der, hem de sonra, anamdan emdiğim sütü burnumdan fitil fitil getirir beyfendi... Onun için, onsuz bi yere gitmek istemem. Hoş, birlikte gitsek de yapacağımı yapar ya... Ben, gitmem, dedim. O, gideceksin, dedi. Ne yapayım, ister istemez kalkıp gittim... Gazino uzakta, Pendik'in ötesinde... Ziyafette başkaları da var. Yedik, içtik... Ama ben diken üstünde oturuyorum... Biliyorum başıma gelecekleri... Karım canıma okuyacak... Onun için, gözüm kapıda... Şurdan hayırlısıyla bir kalkıp gitsem, diyorum içimden... Bir kaç kere gitmeye davranırsam da, «Aaa ne acelen... Biraz daha otur...» diye yakama yapışıp bırakmadılar. Vakit geçti... Ben kalktım. «Bu saatte otobüs bulunmaz» dediler. Tren? Son tren de gitmiş... Bakın siz şu işe... Taksiyle dönmek zorundayım... Bedavadan bir ziyafet yemeği yiyeyim derken,

dünyanın taksi parasını vereceğim.. Üstelik, geç kaldım diye karım da kıyameti koparacak... Ben korkumdan «Aman taksi nerde? Taksi... Taksi bulun...» diye çırpıp dururken, bizim masada oturan bir bey, «Merak etmeyin beyfendi, ben sizi arabamla götürürüm» deyince yüreğime serin sular serpildi. Gelgelelim, adam bir konuşkan, bir konuşkan... Lâfını bitirmiyor ki kalkıp gidelim

Emniyet Amiri:

— Kim o? Pezevenk İbrahim mi? dedi.

— Aman... Estağfurullah... Memleket meselelerinden konuşuyor ki, en derininden, en incinden...

— Evet... Pezevenk İbrahim...

— Aman beyim... Olamaz... Gayet ateşli konuşuyor...

Emniyet Amiri, sözünü kesip:

— Anla ki pezevenk işte... dedi, bunların hepsi böyledir, ağzı lâf yapar...

— Memleket meselelerinin can damarlarına basıyor. Kulak kesilmiş dinliyorum ama, arada bir karım aklıma geldikçe kıvraniyorum... Baktım olacağı yok, adamın lâfı bitmiyecek... Bir taksi bulayım diye davrandımsa da, «Artık geçti, bu saatten sonra ne taksi, ne dolmuş bulunur» dediler. Eyvah... Ben artık adamın ocağına düştüm... Gözünün içine bakıyorum, hiç oralı değil... İkidebir saatime bakıyorum... Ben, «Artık gitsek mi?» dedikçe kadehi kafasına dikip su gibi rakı içiyor. Başladı, dili dolanmaya, gözleri karmaya... Derken, şoförünü çağırdı. Bunun bir de şoförü varmış. Şoförüne «Vakit geç oldu, hadi sen git, motelde yat...» diye izin verdi. Şoför de gitti mi? Şimdi ne olacak?

«Merak etmeyin efendim, ben sürerim arabayı...» diyor. Durmadan içmekte... O dört beş kadeh içtikçe, karşısında öyle durulmuyor, ben de dudağıma kadehi götürüp dilime rakıyı sürüyorum. Böyleyken ben sarhoş oldum, artık o nasıl oldu, düştün... Bir ara, tuvalete gitmek istedi,

sendeleye, yuvarlana, düşe kalca, tuvalet diye mutfağa daldı, koluna girip götürdüler... Giderken bir de ne baksam beyfendi adam bir de topal değil mi? Akıl olan böyle bir sarhoş topalın sürdüğü arabaya binmez... Ama yüreğine karı korkusu girene akıl ne yapısın? Ölüsem ölürüm, dedim. Karımın dirdirini çekmektense, ölür gider, kurtulurum. Sabaha doğru kalktık. Nereden çıktığını hiç anlayamadım, üç de kadın geldi arabaya... Karımın korkusu yüreğime öyle kök salmış ki, karım taaa uzaktan bile beni karıların yanında otururken görecekti diye, öne, arabayı sürenin yanına oturmak istedimse de, o «Olmaz, hanımları arkada bir başlarına bırakmayın» diyerek, beni arkaya iki karının arasına oturttu Karının birini de yanına alıp, arabayı bir sürdü ki, handiyse motoru hırlayan arabaya, arka tekerleri üstüne dikilip arap atı gibi şaha kalkacak... Ben «Aman yavaş, hiç acelemiz yok» deyince de, «Akşamdan beri çabuk gidelim diyordunuz ya...» dedi. Baktım olacağı yok, ben adamı sırtından, ensesinden okşayarak «Oooh, ne olur... Aman yavaş... Gayet yavaş...» diye yalvarıyorum. Karılar kıkır kıkır gülüp zevkleniyorlar. Derken, birden arabanın arka tekerlekleri, ön tekerler üstüne ayağa kalkmadı mı, tıpkı çifte atan katır gibi... Biz arkadakiler can evimizden çıkan «Hih!..» diye bir sesle, arabayı sürenin üstüne yıkıldık. Sarhoşlukla, önünden kedi sıçradı sanıp, kediyi ezmek için fren yapmak istemişse de, o kısa ayağı frene ulaşamadığından, freni bulunca birden bastırınca... Ben başladım içimden duaya...

Affedersiniz beyfendi, o üç kadın, sabaha kadar içip, erkeklerle mi oynamışlar, her ne yapmışlarsa, iyice tava gelip kızışmışlar. Beni sıkıştırır, mıcıklar, ederler... Aman... «Ben evliyim, etmeyin, yaşlıyım» dedikçe kıkıldağı atıyorlar. Karım duyacak... Bu benim karım duyar, duyar ve görür, hiç değilse rüyasında görür...

Bir zaman gittik böylece, adam arabayı bir çallık önüne çekti:

— Burda bir dakika duralım... diyerek arabadan indi, bize arkası dönük bir zaman durdu. Ben küçük su döküyör sandım. Dönüp direksiyona oturunca:

— Dua ettim, dedi, bir arkadaşımın ruhu için dua ettim... Zavallı burda can vermişti. İkimiz arabadaydık, ben sürüyordum arabayı... Burda nasıl olduysa, hiç anlayamadım, araba şarampola devrilipti. Gitti oğlan...

Beni bir titreme aldı, artık karımın korkusundan mı, nedendir anlayamadım.

Bir zaman daha gittikten sonra, arabayı bir demir elektrik direği önünde durdurdu. Elektrik direği, ortasından kanburlaşmış bel vermişti.

— Burda da bir hatıram vardır, bir dakika duralım... dedi.

Bu sefer arabadan inmedi. Bir süre pencereden, eğilmiş direğe baktı, sonra arabayı sürdü:

— Direği gördünüz ya, dedi, onu ben öyle kamburlaştırdım. Bu namussuz direk, sürdüğüm arabayı ikiye böldü. Yepyeni son model arabaydı.

Ben korkunun dalgınlığıyla:

— Demek ölmediniz? deyivermiştim. Kızlar alay ettiler.

— Hayır, burda can vermedik... dedi.

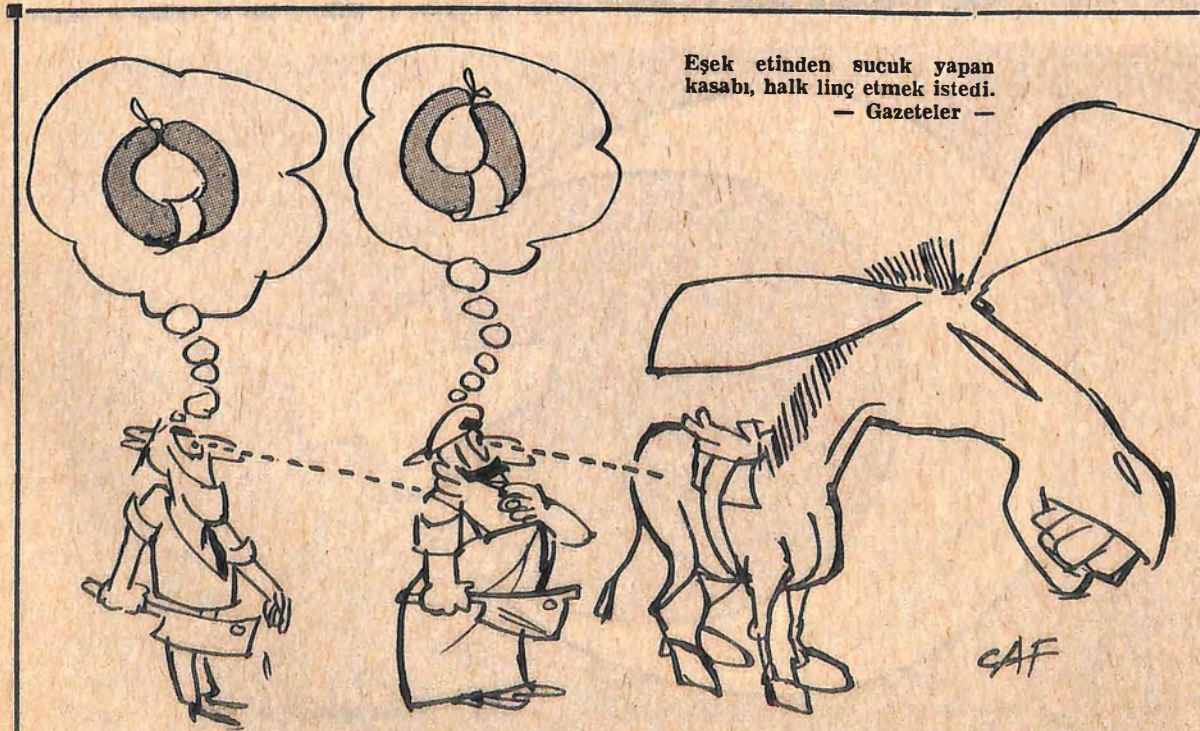
Az daha gittik. Karanlıkta pek iyi seçemediğim, kulübeye benzer bir yerin önüne arabayı çekip:

— Burda bir dakika duralım... dedi.

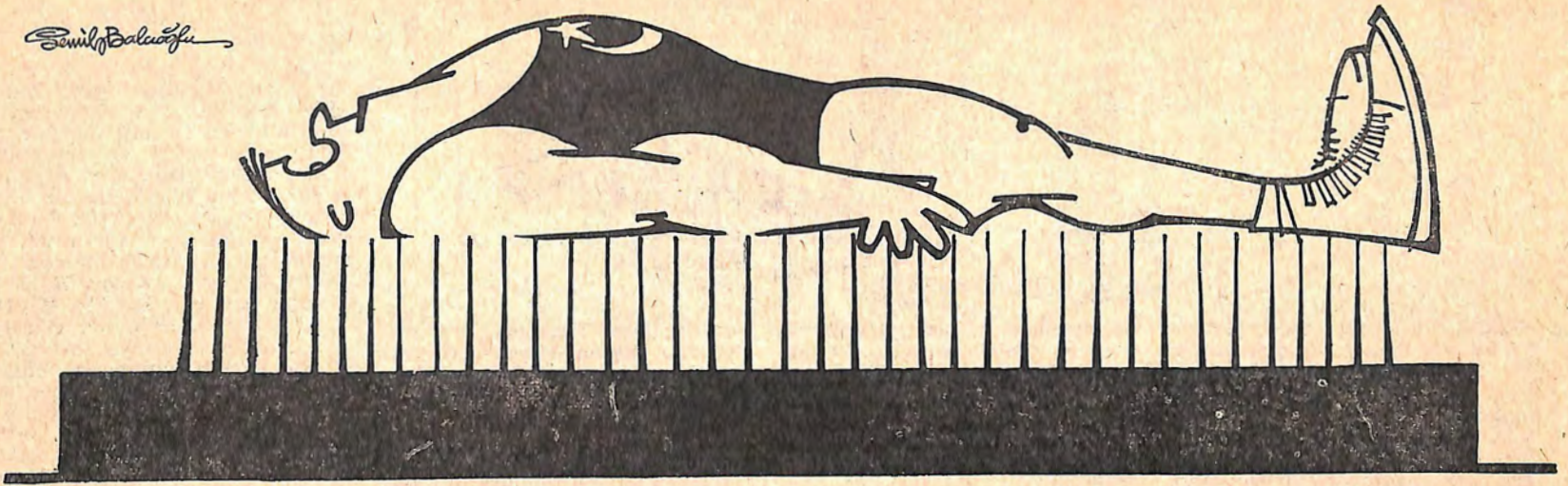
İndi arabadan, duvar önünde, ellerini açıp dua etti.

Dönünce:

— Burası türbe midir, dua ettiniz? dedim.

Yazısız

— Hindistan fiyaskosundan sonra —

FORM FAKİRİ!

Arabayı yıldırım hızıyla sürüp:

— Ne türbesi yahu, dedi, burda acı bir hâtıram vardır... Zavallı, on dokuz yaşında kızdı... Paramparça oldu burda...

Sesinden, burnunu çekişinden ağladığını anladım.

— Müsaade ederseniz, ben burda artık ineyim, evim hemen şuracıkta... dedim.

— Siz sarhoşlukla yönünüzü, yörenizi şaşırdınız galiba, dedi, yahu, burda ev ne gezer?... Burası Allahın kırkaraç yeri... Daha şehre çok var.

Beş dakika daha gittik gitmedik: — Çok affedersiniz, burda bir dakika duralım... dedi.

İndi arabadan, karanlıkta kayboldu, bi türlü gelmez. Ben her halde bir kuytuya girdi, büyük aptestini ediyor, diye düşündüm. Benim çektiğim yetmezmiş gibi, karılar da beni hiç rahat bırakmıyorlar.

Neden sonra geldi:

— İşte ayağım burda kırılmıştı, dedi, ameliyattan sonra, sol bacağım on santim kısa kaldı...

Biraz daha gidiyoruz:

— Burda bir dakika duralım... Burda da acı bir hâtıram vardır... diyor.

Her üç dört yüz metrede bir durmaya başladık. Artık dayanamadım:

— Beyfendi, sabaha kadar değil, yarın akşama kadar şehre varamıyacağız bu gidişle... Acaba hâtıralarınızın bulunmadığı bir yoldan gitsek, nasıl olur?... dedim.

Güldü:

— Bütün bu yoların her yerinde hâtıram vardır, hâtıram olmayan yol yok ki... dedi.

Affedersiniz beyfendi, it her gördüğü ağacın altına siğer gibi, bu herif de yol boyunca her yere bir acı hâtıra bırakmış.

Bendeniz, gördüğüm kadar da enayi değilimdir. Karıların kırır kırır gülerken benimle alay etmelerinden en sonunda anladım ki, bunlar

gözümü korkutup benimle alay ediyorlar. Ondan sonra, içimden araba kazası korkusunu attımsa da, daha beteri olan karı korkusunu yenemiyordum. Derken, affedersiniz, karılar keyfe gelip şarkıya başladılar. İyi, kendi kendilerine söylediler ya... O bey...

Emniyet Âmiri:

— Hangi bey, pezevenk, pezevenk... dedi.

— Evet, işte o pezevenk dediğiniz bey, bana «Hadi bakalım, sen de şarkı söyleyeceksin» dedi. Aman etme... Beyfendi, ben hayatımda hiç, ama hiç şarkı söylemiş değilimdir.

Belki sesim güzeldir, kendimi övmek gibi olmasın. Ama karım, sesimin gelişmesine hiç imkân vermedi. Çünkü ne zaman, bir şarkı mırıldanacak olsam, «Ay aman suus, senin bet sesinden içim kazanıyor» der. Ben de susarım. E, bir ses işlenmeye işlenmeye ne olur, körle-

nir. Karım, sesimin gelişmesini önledi böylece... Zaten, neyimin gelişmesini önlemedi ki?... Yalvardım yakardım, ben şarkı bilmem, etmeyin, dedimse de, «Olmaz, bizde töredir, kimin arabasına binilirse onun tür-

küsü çağırılacak... Ya şarkı söylersin, ya arabadan indirir, seni yola bırakırım» dedi. Gece karanlığı, a-

yaz iyicene... Bunlar beni yola bırakırsa, kurtlar kuşlar paralar, yer beni... Başladım şarkıya... Evet, sesim güzelse de, hiç terbiyesi yok...

Şarkılarla türkülerle giderken arabayı yine durdurdu.

— Yine bir hâtıranız mı var? dedim.

— Hayır, dedi, burda hep inecimiz... Oynayacaksın burda!...

— Aman!...

— Amanı zamanı yok, seni çayıra bırakır, giderim...

Biz karılarla döküldük çayıra... Hep birden başladık göbek atıp oy-

namaya. İstersen oynama, herif beni bırakıp gidecek... Şakır şakır oynuyoruz. Karım bunları duyarsa, ki duyar, beni bitirir... Oynayan karılardan biri, «İçimden geldi, striptiz yapacağım» demez mi! Karı, oynayarak, soyunmaya başladı. Soyunmak değil, iyice ateşlenmiş, üstünü başını paralayıp, bezleri çaputları çayıra fırlatıyor. Sonra o bey...

Emniyet Âmiri:

— Hangi bey yahu, pezevenk... dedi.

— Evet... İşte pezevenk dediğiniz o bey «Hadi bakalım moruk, sen de soyun...» demez mi?... «Etmeyin, ben ayazda donarım... Buzdolabının kapığını açınca gripe yakalanan bir adamım ben...» dedimse de, neye yarar... Kendi kendime «Nasıl, tanı-

yıp etmediğin herifin arabasına biner misin?» diyorum. Ne yapacaksın... Çaresiz, Kırkpınar pelvanları gibi çayırdaki soyundum. Karılar azıtmış, kah kahayla gülmeye yanıma sokuluyor, soruyorlar: «Bu ne bu, moruk?», «Ne olacak, kol işte...» «Ay bu kol mu? Ya bu ne, bu?» Ellinin körü!...

Bir zaman çayırdaki tepindik, bağırdık, sonra arabaya bindik. Bizim araba, sanki düğüne giden çengi a-

rabası...

— Burda bir dakika duralım... Durdu.

İşte böyle böyle giderken... Nasıl oldu hiç anlayamadım beyfendi, fi-

ze gibi yerden bir havalandık, ama düşmemiz pek öyle aya yumuşak iniş gibi olmadı... Bir de baktım, hepimiz arabadan fırlayıp çayıra serpilmiş, saçılmışız... O bey...

— Bey değil, pezevenk dedik ya... — Evet... Affedersiniz, o pezevenk, «Burda da bir hâtıra bıraktık» diye inliyor. Gerisini hiç hatırlamıyorum... Demek bayılmışım. Bir de gözümü açtım ki, huzurunuzdayım...

Emniyet Âmiri:

— Peki, dedi, ya o vaziyet?

— Hangi vaziyet beyfendi?

— Uygunsuz vaziyet?

— Öyle mi? Hiç haberim yok efendim... Kendimde değilim çünkü... Bir ara, göğdemde bir ağırlık duydum. Karım beni altına almış da eziyor sandım, rüya gibi, karabasan gibi... Demek o karım değilmiş de arabadakilerdenmiş...

— Uygunsuzdu vaziyetiniz, uygunsuz...

— Aman beyfendi, anlattım size, bunca maceradan sonra vaziyet mi kaldı bende?... Aman, ne olur, karım duymasın bunları... Ayağınızı öpeyim...

Emniyet Âmiri:

— Ben de evliyim, dedi, hiç merak etme... Kadınları sabahleyin zührevi hastalık muayenesine gönderceğim. O topal pezevenge ne yapacağımı ben bilirim. Bir daha karın olmadan öyle yerlere gitme... Hadi gülegüle... Dur, ama böyle nasıl gideceksin? Hani pantolonun?

— Evet... Pantolonun striptiz yaptığımız çayırdaki kalmış...

Aziz NESİN

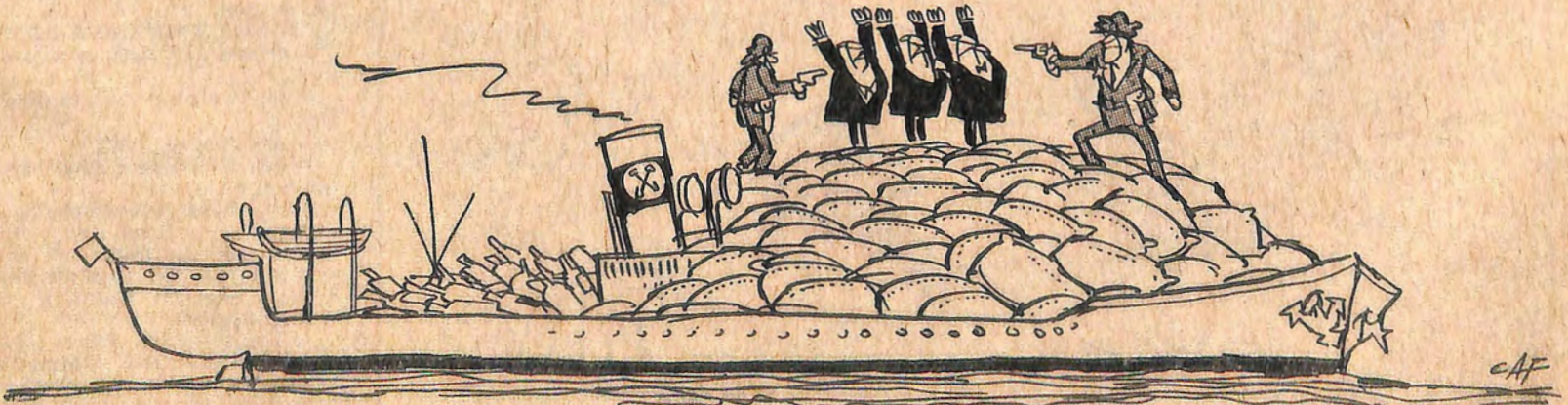
Hep böyle olur

Odun fiatları dondurulmuş. Kısa girerken hep böyle olur bu.

Ekimde, odun fiatları donar. Kasımda, kömür fiatları donar.

Aralıkta, memleketin yakacak bulamayan evlâtları donar!

Preveze şilebinde 5 milyon liralık kaçak kahve ve viski yakalandı. — Gazeteler —

PREVEZE ZAFERİ!

İZMİR Belediye Meclisi, şehirde ve çevresinde halkı eğlendirmek için çadırlar kurup çelik tel gererek çeşitli marifetler yapan, hünerler gösteren cambazlardan bir çoğunun meslekte ehliyeti olmadığını görmüş, bunların sebep oldukları kazalar yüzünden, konunun üstüne eğilmeyi gerekli bulmuştu.

Mecliste bu sebeple uzun tartışmalar geçmiş, bu tartışmalar sonunda da bir karara varılmıştı:

Bundan böyle her önüne gelen cambazlık yapamayacak, bu alanda çalışmak isteyenler tıpkı şoförler gibi, tıpkı elektrikçiler gibi, tıpkı sağlık memurları gibi, bir ehliyet imtihtanından geçirilecekti. Belediye Meclisinde bu karar, oy çokluğu ile kabul edildi.

Yurt kalkınmasında önemli bir adım sayılan karar, gazetelerde yer alınca, konu, yurdun çeşitli bölgelerinde, bu arada İstanbul'da ilgi uyandırdı.

İstanbul ve çevresinde de, çadırlar kurarak, çelik tel gererek, türlü hünerler gösteren, türlü marifetler yapan cambazlar vardı. Bunlar daha çok mahalle aralarındaki arsalarda faliyete geçiyorlar, üç gün bir mahallede kaldıktan sonra, hemen başka bir semte göç ediyorlardı. İzmir Belediye Meclisinin cambazlar hakkında almış olduğu karar İstanbul'da duyulunca, buranın cambazları da korkuya kapıldılar. Eğer İstanbul Belediye Meclisi de İzmir'inkine benzer bir karara varacak olursa, İstanbul'da cambazlık suretiyle hayatını kazanan kişilerden bir çoğu zor duruma düşecekti. Üstelik Belediye çevrelerinde, yurt kalkınmasıyla ilgili bu konu üstünde bir takım düşünceler belirmeye başlamış, cambazların da ehliyet sahibi olmaları gereği, tartışma konusu haline gelmişti.

Nihayet acı haber, İstanbul cambazları tarafından çabucak duyuldu. Haberin duyulmasıyla yayılması arasında pek uzun bir süre geçmedi. Belediye ilgilileri, cambazları da imtihtandan geçirmeyi tasarlıyorlardı.

İstanbul Cambazlar Sendikası Başkanı İhsan Teldegezer, durumu haber alınca, hemen sendika yöne-

tim kurulunu toplantıya çağırması, alınması gerekli tedbirleri görüşmüştü. Eğer Belediye, bir ehliyet imtihtanını zaruri görürse, İstanbul cambazları toplu halde gösteri yapmayı, kısmen de açlık grevine gitmeyi, karşı tedbir olarak tasarlıyorlardı.

Bununla beraber, ortada henüz bir karar yokken, gürültü çıkarmayı da istemiyorlardı. Belediye'nin, ehliyet imtihtanını şart koyması ihtimali karşısında, ilk tedbir olarak Belediye Başkanı Haşim İşcan'la bir görüşme yapmayı, cambazlığın ne derece çileli bir meslek olduğunu ona anlatmayı, zaten ehil olmayan kimselerin çelik tel üstünde hüner göstermesine imkân bulunmadığını söylemeyi, ehliyet imtihtanının bir takım haksızlıklar yaratacağını, mesleğe uzun yıllar hizmet etmiş kimseleri mağdur duruma sokacağını belirtmeyi faydalı buldular.

Salı sabahı İşcan, henüz makamına gelmemişti. Saat dokuz buçukta, Cambazlar Sendikası Yönetim Kurulu üyeleri, Belediye Sarayı'na gelerek Başkanla görüşmek istediklerini bildirdiler. Odacı durumdan, Özel Kalem Müdürü Fikri'yi haberdar etti. Randevu defterinin o güne ait sahifesi fazla yüklü olduğu için, Başkan'la, zuhurat kabilinden görüşme istekleri Özel Kalem Müdürünün canını sıkardı. İster istemez kaşları çatıldı. Odacı Şükrü'ye:

— Başkan'ın bugün görüşme yapmak için boş saati yoktur. Cambazlara söyle, başka gün gelsinler, dedi.

Odacı gitti, biraz sonra geri döndü:

— Beyim, dedi. İlle Başkan'ı göreceğiz diye inat ediyorlar. «Olmaz» dedim, dayatıyorlar.

Özel Kalem Müdürünün canı sıkılmıştı. Masasından kalkıp bekleme odasına geçti. Odada oturanları şöyle bir gözden geçirdi. Bir tanesine dönüp:

— Siz, sendikadan mısınız kardeşim? dedi.

— Evet beyfendi.

Ötekiler de ayağa kalkmışlardı. Sendika Başkanı olduğu anlaşılan uzun boylusu:

— Beyfendi, dedi, bizler Cambaz-

lar Sendikası Yönetim Kuruluyuz. Belediye Başkanı Haşim beyfendiyi çok acele olarak görüşmemiz icap ediyor.

Fikri'nin kaşları çatıldı:

— Kardeşim, her önüne gelen, çat kapı görüşecek olsa, Başkan'ın çalışmaya vakti kalmaz. Belediye Başkanıyla konuşmanın da bir usulü, erkânı vardır. Siz, ilkin Hususi Kalemle telefon edeceksiniz. Ben randevu defterine bakacağım. Hangi gün, hangi saatte Başkan'ın müsait olduğunu size söyleyeceğim. O saatte geleceksiniz.

Sendika Başkanı, başıyla tasdik etti:

— Çok doğru söylüyorsunuz beyfendi, dedi. Normal protokol bunu gerektirir. Ama, bizim Başkan'la görüşeceğimiz husus çok acele ve önemli...

— Ne görüşeceksiniz Başkan'la?

— Özel bir mesele...

— Özel meseleler ilkin Özel Kalem Müdürüne söylenir.

— Beyfendi, bizim gizli bir tarafımız yok. Maruzatımız şudur: İstanbul'daki cambazları imtihtana tâbi tutup, ehliyet sahibi olanlara çalışma izni verilecektir. Cambazlık, aslında pratik bir meslektir. Tecrübe ile insan hüner sahibi olur. Bugün İstanbul'da mevcut cambazlar, bu meslekte tamamen ehliyet kazanmış kimselerdir. Şimdi bunları olur olmaz bir heyetin karşısına çıkarıp imtihtana tâbi tutmak, bazı üyelerimizin mağduriyetini mucip olabilir. O bakımdan biz imtihtana taraftar değiliz.

— İyi ama kardeşim, Belediye imtihtanı yapmaya karar verirse, «Biz imtihtanı kabul etmiyoruz» denmez ki...

— Biz diyoruz beyfendi. Eğer Belediye bu hususta ısrar edecek olursa, biz de o takdirde tel üstüne çıkarak greve başlayacağız. Açlık ve yorgunluk yüzünden yere düşüp ölünceye kadar telde kalacağız.

— Kardeşim, böyle şantajlı konuşmayın lütfen... Başkan daha gelmedi. Gelince isteğinizi kendisine irtikal ettiririm. Vakti olursa, o da sizi kabul edip derdinizi dinler.

Özel Kalem Müdürü somurtarak

odasına döndü. Gerçekten İşcan, o gün öğleye doğru Belediye Sarayına geldi.

Saat 11.30'da Yugoslav Konsolosunun nezaket ziyareti vardı. Faruk Akçer 7500 kişilik Belediye camiasında dil bilen tek kişi olduğu için, bu ziyarette tercümanlık yapacaktı. 11.45'te Nazım Plân Heyeti Başkan'la görüşecekti. 12.15'te Başkan Yardımcısı Kadri İlkey İtfaiye Bando-suna verilecek mızık tahsisatının müfredatını Başkan'a arzedecekti. 12.30'da Başkan Yardımcısı Kayserili Tosun Arif bey, Karaköy Meydanına konulacak renkli termometrenin ihalesi hakkında bilgi verecekti. 12.45'te Başkan Yardımcısı Ahmet Sönmez, Eminönü Me danında yapılmakta olan yerüstü geçitlerinin merdiven trabzanlarına sürülecek verniğin nümunesini getirecekti. 1300'de Sular İdaresi Genel Müdürü Kerim Esmer, su darlığının tek sebebi olan bozuk tuvalet sifonları hakkında bir istatistiği Başkan'a sunacaktı. 13.15'te İ.E.T.T. Genel Müdürü Saffet Gürtav, elektrik tellerine konan ve şehirde sık sık cereyan kesilmesine sebep olan kargalar, yabancı güvercinleri ve sığırcıkların kaldırılması için satın alınacak kıskış makinelerine ait teklif mektuplarını Başkan'a arzedecekti. Tabii bu arada Başkan, İmar ve İskân Bakanlığında üç defa, Vilâyetten iki defa, gazetelerden dört defa, hatırlı kişiler tarafından da yedi defa telefonla aranacaktı.

Ama, Belediyenin her işi gibi, Başkanlık çalışmaları da tıkır tıkır işlediği için, bütün bunlar sırasıyla olup bitti. Gelelelim saat 14.30'u bulmuş, Belediye Sarayında öğle sonrası çalışma da başlamıştı.

Nihayet Başkan İşcan, öğle yemeğine çıkacağı sırada, Özel Kalem Müdürü Fikri Başkan'ın yanına girdi. Cambazlar Sendikası Yönetim Kurulu üyelerinin kendisiyle görüşmek istediklerini, bu konuda fazla ısrar ettiklerini bildirdi.

Saatlerce beklemiş olduklarını nazara alan Başkan İşcan, heyeti kabul etmekten başka çare göremedi. Zile bastı. İçeriye giren odacı Hüseyin'e:

— Dışarıda yedi tane cambaz varmış, çağır onları buraya, dedi.

— Başüstüne beyfendi...

Odacı Hüseyin dışarı çıkıp doğruca Ertuğrul Adalı'nın odasına gitti. Eğilip selâm verdikten sonra:

— Beyfendi, dedi, Meclis üyelerinden yedi kişiyi Reis bey çağırıyor.

Ertuğrul Adalı biraz düşündü:

— Ne yapacakmış acaba? dedi.

— Valla orasını bilemiyorum beyim...

— Peki, biraz sonra yollarım arkadaşları...

Beş dakika sonra, başlarında Faruk İlgaz olduğu halde altı Meclis üyesi, Başkan'ın odasına girdi. İlgaz, İşcan'a sokuldu:

— Beyfendi, bizi emretmişsiniz, dedi.

İşcan biraz tereddütlü:

— Estağfurullah.. Kim söyledi? diye sordu.

— Odacı haber verdi efendim.

— Hayır, benim haberim yok. Ben çağırmadım.

Zile bastı. İçeriye giren odacıya:

— Oğlum, ben sana ne söyledim? dedi.

— Cambazları çağırın dediniz beyim...

— Sen kimi çağırдың?

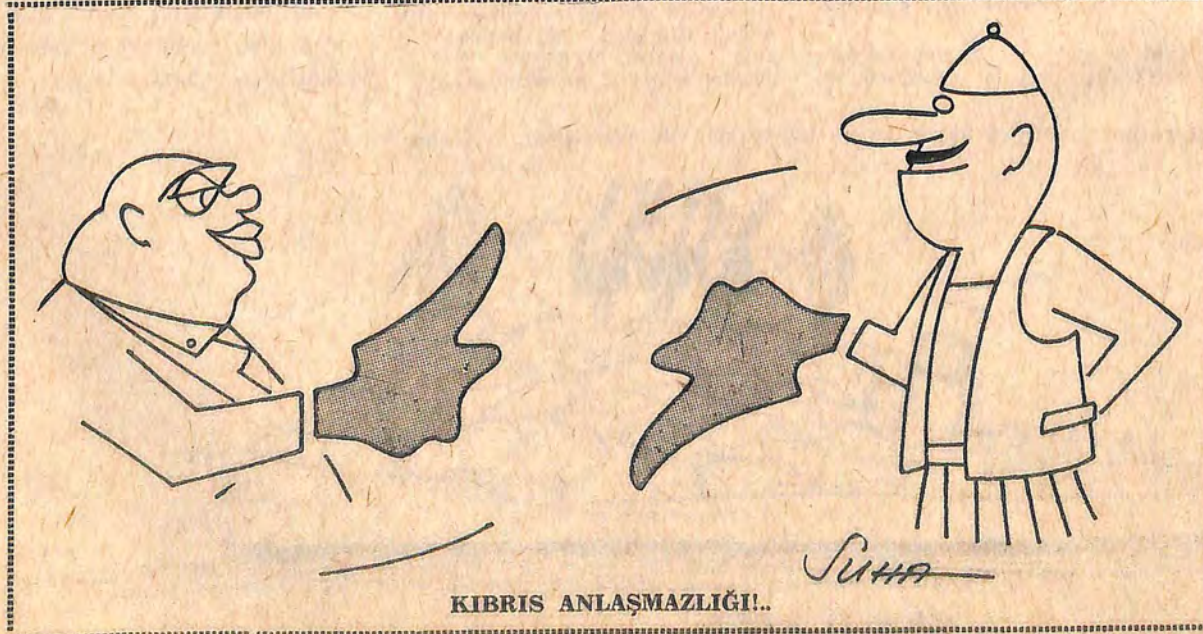
— Ben de Ertuğrul Adalı beye gidip haber verdim.

Haşim İşcan, gülmek için alt dudaklarını ısırdı. Faruk İlgaz, odacının yüzüne ters ters baktı:

— Suratına bir tane çarparsam, anlarsın Hanya'yı, Konya'yı, dedi.

Odacı Hüseyin:

— Beyim, vallahi benim kabahatim yok, diye sızlandı. Geçende bekleme odasında bizim gazeteciler oturmuşlar, konuşuyorlardı. Belediye Meclisi üyeleri için «Bunların çoğu cambaz» dediler. Ben de, Başkan

KIBRIS ANLAŞMAZLIĞI!!

onları çağırıyor sandımdı. Allah aş-
kına kusura bakına beyim...

Meclis üyeleri odadan çıktılar.
Başkan, kıs kıs gülmeye başlamıştı.
Özel Kalem Müdürüne:

— Fikri bey, dedi. Zat İşleri Mü-
dürü Refika hanıma söyle. Bizim o-
dacı Hüseyin'in maaşına, önümüzde-
ki aydan itibaren elli lira zam yap-
sın...

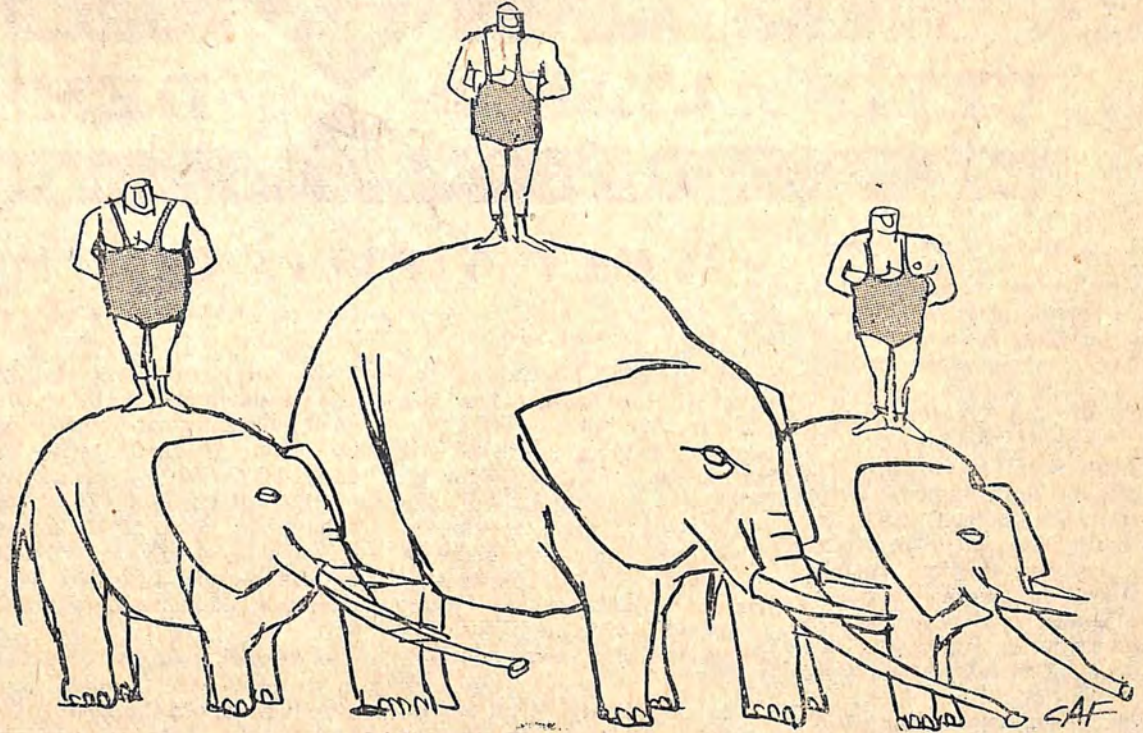
— Başüstüne beyfendi...

— Odada bekleyen cambazlara da
söyle... Görüşmemize lüzum yoktur.
Ben cambazın her türlüşünden şim-
diye kadar bıktım, usandım. Beledi-
ye'deki cambazla uğraş, Hal'deki
cambazla uğraş, Mezbaha'daki cam-
bazla uğraş, piyasadaki cambazla
uğraş. Uğraş babam uğraş... Üstelik
bu cambazlardan hiçbirinin de ehli-
yeti yok. Tel üstünde gezenlerin de
olmayıversin, ne çıkar? Haydi söyle
de şunlara, beklemesinler...

Ve Özel Kalem Müdürü cambazla-
rın yüreğine su serpecek haberi ver-
mek için odadan çıktı.

Adnan VELİ

Hindistan'da yapılan güreş şampiyonasından :

ŞEREF KÜRSÜSÜ!

YEDİ

Pazartesi

Aman nazar değmesin!

Son Kıbrıs olayları patlak ver-
diğinden beri milletçe, öylesine
birlik ve beraberlik içindeyiz ki,
değmeyin gitsin!

Politikacılarımız da birbirleri-
ne karşı bir hoş, bir sempatik
oldular, nazar değeceğinden kor-
kuyor insan!

C.H.P., hükümeti desteklediği-
ni bildiriyor.

M.P., hükümeti desteklediğini
bildiriyor.

T.I.P., hükümeti desteklediğini
bildiriyor.

C.K.M.P., G.P., Y.T.P., B.P.,
tam kadro halinde hükümeti des-
tekliyor.

İktidarla muhalefet, can ciğer
kuzu sarması...

Hani insan düşünüyor, düşün-
üyor da, «Anlaşılan, rahatlık batı-
yormuş haspalara» diyeceği geli-
yor. Öyle ya... Bu bütünlüğü ko-
rumak için Orta Doğu'da, illâki
savaş çıkması mı gerekiyor?

Salı

Atan atana...

Dış haberler servisi:

«Amerika, uzaya bir uydu da-
ha attı.»

«Komünist Çin, bir nükleer de-
neme daha yaptı.»

«Rusya, dünyaya meteorolojik
bilgiler verecek bir kapsül fırlat-
tı.»

«Hindistan, ilk füzesini attı.»

Bu da iç haberler servisinden:
«Özel Yüksek Okulları profes-
to için yürüyen öğrenciler, Anka-
ra'da göbek attı!»

Zaman zaman geri kalmışlığı-
mızdan yakınıp duruyoruz. Oysa
bütün dünya harıl harıl uzaya fü-
ze atarken, biz Ankara'ya yürü-
yerek varabilmenin başarısını,
göbek çalkalayarak kutluyoruz.

Çarşamba

Operaya gelince...

Yıl 1945... Üstünden o kadar u-
zun bir zaman geçti ki, temelinin
hangi gün atıldığını Allah bilir

temeli atan da hatırlamaz. Onun
için ne siz sorun, ne biz söyley-
lim gününü.

Yıl 1945... İstanbul Opera bina-
sının yapımına başlandı.

Yıl 1967... Opera inşaatında ça-
lışan işçiler greve başladı.

22 yılda ancak iki haber ile
dört duvarını görebildiğimiz O-
peranın açılışına gelince: İşte o
galiba kıyamete kaldı!

Perşembe

Bayağı kuvvetliymiş hani!

Yunan askeri cuntası bir yan-
dan ordularını alâma sokup, bir
yandan «İç ve dış düşmanlarına
karşı hükümet uyanık ve kuvvet-
lidir» diye demeçler veriyor, bir
yandan da yakaladıkları bir Yu-
nan bestecisini, rejimi devirmek
iddiasıyla muhakeme ediyor. Ga-
zetelere göre sanık besteci, so-
nunda kendi de kabul etmiş bu
ithamı.

Ekmeklerden izmarit
çıkıyor. — Gazeteler —

— Evet, demiş. Yunan askeri
rejimini devirmek istiyorum!

Haberi okuyunca, ordumuzun
Yunan sınırına yığınak yapması-
nı bayağı yadırgadık doğrusu.
Top tüfek yerine, sımra iki ga-
zelhanla bir incesaz takımı yer-
leştirseydik, hem daha ucuz, hem
daha etkili olurdu galiba.

Bir besteyle sallanan hüküme-
tin, davul zurna karşısında tozu
kalmaz ayol!

Cuma

Kadının fendi...

Erkek rakiplerinden çok oy
toplayan hanım aday, İzmit C. H.
P. İl Başkanı olmuş.

İşin içine kadın girince, her
şey bambaşka oluyor.

Kadın meslek hayatına atıldı,
mesleği erkeklerin elinden aldı.
Günümüzde avukatın aranması ka-
dın, doktorun ünüsü kadın, di-
şinin en çok müşterilisi kadın.

GÜN

Kadın iş hayatına atıldı, erkek-
lere iş kalmadı.

Konfeksiyoncusu kadın arıyor,
dokumacısı kadın arıyor, imalât-
hanecisi kadın arıyor.

Şimdi de politikaya girdi ka-
dın. Eğer bunda da üstünlüğü
sağlarsa, evlerine kapanıp hanım
hanımcık kendilerine hayırlı bir
kısmet çıkmasını beklemekten
başka yapacak işleri kalmayacak
erkek politikacıların.

Cumartesi

Saşılacak iş

«Millet Partisinin üçüncü bü-
yük kongresi toplandı.»

«Umduğu kalabalığı bulamayan
Bölükbaşı, kongreyi yönetenleri
haşladı.»

«Bölükbaşı, delegelere hitaben
yapacağı konuşmaya başladı.»

«Genel Başkanlık için adaylığı-
nı koyanlar, isteklerini geri aldı.»

«Genel Başkanlığın tek adayı
Bölükbaşı kaldı.»

«Yorgun düşen Bölükbaşı has-
talandı.»

«Yapılan seçimde M.P. Genel
Başkanlığını yeniden Bölükbaşı
kazandı.»

Altı ucu, bir Genel Başkan se-
çilecek anlayacağınız. Bir de şu
M.P.'lilerin yaptıklarına bakınız.
Adamların sağlamlara karşı aler-
jileri mi vardır ne?... Partinin ba-
şına ya bir hastayı getiriyorlar,
ya da sağlam adamı önce zorla
hasta edip, ondan sonra başkan-
lığa seçiyorlar!

Pazar

Koalisyonla gidilirse...

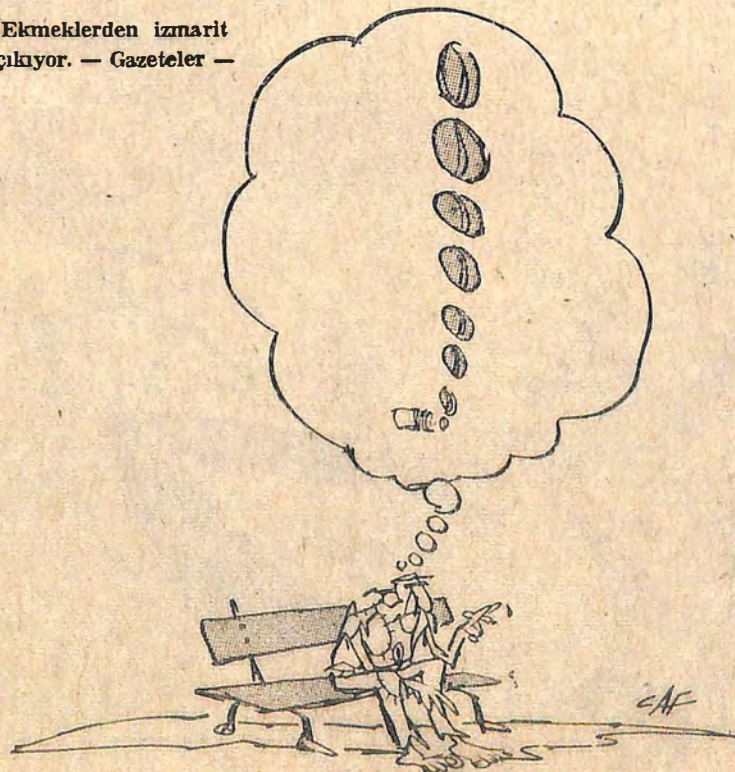
Yeni kurulan Demokrat Birlik
Partisi iktidara gelirse, Başba-
kanlığı kaldırıcakmış.

C.K.M.P. iktidara gelirse, Tabii
Senatörlüğü kaldırıcak.

T.I.P. iktidara gelirse, özel sek-
töre alt kanunları kaldırıcak.

C.H.P. iktidara gelirse, mevcut
düzeni kaldırıcak.

Ya hep birlikte bir koalisyonla
giderlerse? Her halde koalisyon
ortakları el birliğiyle hükümeti
kaldırıcak.

— Ah, bir de izmaritten ekmek çıksa!...

(Geçen sayıdan devam)

İSMET GİRİTLİ OLAYI

Ömrünün bir süresi sıkıntı içinde geçtiği belliydi. Basmış olduğu sağlam toprakta bir adım gerilemeyi göze almayacağı belliydi. Hayatı, iyice kızarmış bir ekmek gibi kıtırdatıyordu... Keşke hepimiz yapabilesek... O kadar rahat bir tarafı vardı ki, diksiyonunu bile, bunca karyer üniversitelere rağmen, değiştirmek zorunluluğunu duymamıştı: «Hâkim yerine, «hakim», «kâbil» yerine «kabil» diyordu... Pöh, ak-san sirkonfleksler neye yarardı ki, sadece işi uzatmağa. Giritli'nin uzun işlere tahammülü yoktu!...

Uzun burnu, hayatta uzun işlerin «özürlü» olduğunu, kendisine nice defalar iletmişti!...

Rize'liydi. Rusça biliyordu. Babası armatörmüş. Ruslar, gemiyle beraber içindekilere el koymuşlarmış sekiz sene... (Her halde son Rusya yolculuğuna, Başbakan kendisini bu hikâyeden ötürü götürmüştü beraberinde!)

İşini bilir adam dumanı, buram buram tütüyordu teninin her bir santimetre karesinden!...

Bazı tipler vardır, bu toplumun insanların nasıl kazanılacağına geleneksel yollarını bilirler. Değerleri, kimsenin nefesini kesmediği halde, dünyanın hangi bucağında, kongreydi, toplantıydı, resmi yolculuktu, kırk gün kırk gecelik düğündü, hep onlar katılırlar, kimsenin gözüne fazla batmadan. Tokyo'dan Avusturalya'ya, Avusturalya'dan Avustur-

ya'ya, Paris'ten Münih'e... Her hangi bir ilmi falan değeri yoktur bu toplantıların çoğunun... Protokoller, görgü arttırma toplantılarıdır bir nevi... Eğer bir üniversite profesörü, bir idari hukuk profesörü, durmadan birinden birine konarsa, talebe nasıl başının çaresine bakar veya bakmaz, onu bilemem... İnsanı en çok şoke eden bu çığırılı toplumda kimse'nin şoke olmayışıdır.

İşin tuhafı, böylelerini her hükümet, «Üniversite bizimledir» demek için favorize etmiştir. Böyleleri, bazan, kimseye zararı dokunmayacak egemenlik gösterileri de yapıp, hin-cin kafalarının etrafını bir kahramanlık çengeliyle de çevirmişlerdir... Sonracığıma, ezen hükümet ve egemenliğin sembolü arasında spektaküler kucaklaşmaları olmuştur... Dünya olalı, her türlü oynucağızlar oynanmıştır. Bizim kuşak her türlü oyunbazlığın helikasını belledi maalesef... Giritli dışı vakalar hatırıma geldi de, ondan yakınıyorum!...

İhtilâl olmuştu. Genç adamlar, memleketi yön vermek için, bir Anayasa hazırlamak istemişlerdi. Tevazuları, kendilerini piyasa aydınlarına teslim etti eli kolu bağlı... Çözemediler zamanında!

Yalnız bu değil... İhtilâle bir

St-Just aranıyordu, yani bir fikriyatçı. Bizim işler ters. Önceden değil, sonradan aranıyordu. Ve, ikinci lider, Madanoğlu Paşa (bugün kontenjan senatörüdür), kendisi, bin kere bu hikâyeyi lezzetle anlatmıştır, (halbuki donduracak bir hikâyledir). Şoförüne, Anayasacı aydınları bulup huzuruna getirmesini emretmiştir:

«— Koş... Orda bir beyaz saçlı profesör var... Onunla geçen gün falanca ahpabın evinde konuşmuştuk... Hani bir ev vardı Bahçelievler'de... Hatırladın mı? Onu bulmadan gelme!... Ondan sonra bilmem nereye koş!... Orda da falanca vardı. Onu da getir. Bulmadan görünme!...»

Tabii bu «tizlikte», bir tutumla, bu sonradan eklenen fikriyatçıların gelişi güzel seçilir. Tesadüfen çok değerli kişilere toslanılır. Tesadüfen de aksine... O sırada, İsmet Giritli talebe teşekküllerinin önemini kavramış ve o teşekküllerin yamacında yerini tutmuştu bile!

Akla, o da geldi...

İhtilâl yapan kişiler, ne gibi kişiler ararlar, dünyanın her tarafında?... Sonradan eklenecek fikriyat vakalarında?...

Muazzam bilgi mi ararlar? Yoo!...

«Hommes de main» ararlar.

(El altında bulunduracakları adamda!)

Lâf yapmasını bilen adam ararlar, sözü fazla şakakları yormayan!

Fassallık (fıslama) a eğilimli kişiler ararlar.

Formüle bağlanamıyacak şeyleri, formüle bağlayabileni ararlar...

Söylediklerimin İsmet Giritli'yle ilişkisi pek yoktur her halde... Bu konuları çok düşündüm de sıralı, sırasız söylüyorum...

Bazan «aydınlar komitesinin» arasında büyük gurur taşıyan kişiler de katılır; fakat eni sonu gelmeden işin, bağlarını koparırlar, yeni «zımmadamlarla» bu cins adamlar!...

Özet olarak, İsmet Giritli'nin ilk büyük parlaması ihtilâldir.

... Ve yürü yâ kulum... Yürüdü... T.R.T., dünyanın, toplum kalkınmasında en korkunç aracı, yeniden teşkilatlanıyordu... Ah, bu yeniden teşkilatlanmalar... Üniversite, temsilci olarak yönetim kuruluna beş sene süre için onu gönderdi. O devrede T.R.T. nin, kendi açıklamalarına göre ne T'sini, ne R'sini biliyordu. Bu gün yönetim kurulu başkanıdır... Ufukları, daha da genişledi. Dünyanın her bir tarafına uçuşma imkânını buldu. Uzman yetişecek olan genç kadroya, elleri kolları bağlı durdu yerinde. Onlar, dünyanın her bir tarafında yetişemedi. Her halde, İsmet Giritli gördüklerini, duyduklarını, öğrendiklerini onlara aktarmıştır. Onlar da faydalanmışlardır!

İhtilâlden bu yana, sürümlü gazetelerde, düşünürler sürununda, birçok yazısı çıktı... T.R.T hakkında bile!... Yazılar, «ismin unutulmaması» gereğince yazıldı. Yazı işleri müdürleriyle ahpaplığa dayanarak yayımlanan yazılar.

İdari Hukuk Profesörü İsmet Giritli'nin, bir de Mustafa Kemal üzere araştırmaları vardır... Burada, içime bir hançer battı, kızgın... O Mustafa Kemal üzere ki, Üniversitenin sağlamlaşması için, İsviçre'den uzman getirtmiştir. O Mustafa Kemal ki, Türkiye'nin geleceğin hümanizmasındaki oynayabileceği rolü seçmiştir.

O Mustafa Kemal ki, Türkiye'ye devirlerin talihlisini yaşatmak istemiştir...

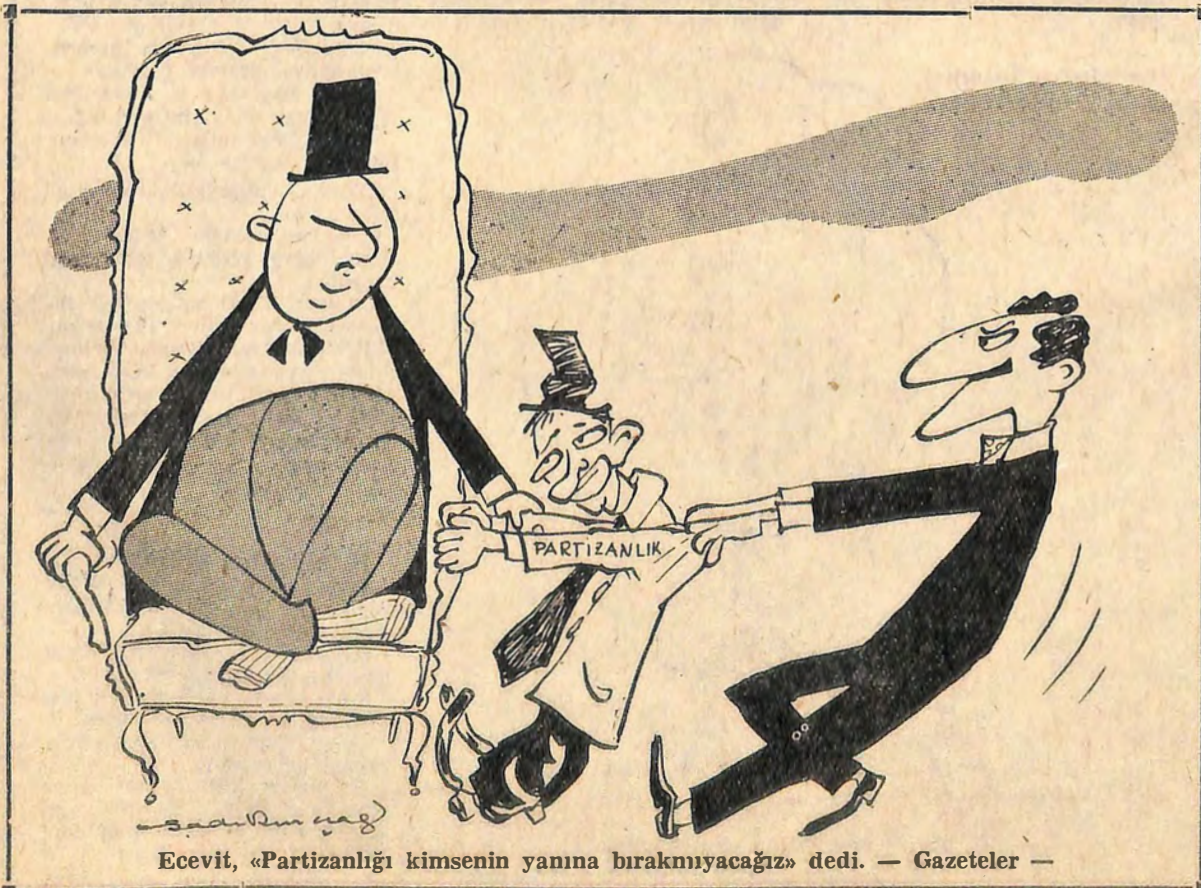
Şimdi soruyorum:

Soluk benizli, yarı aç, yarı tok talebem; İdari Hukuk Profesörü'nün kürsüsü neden boş?... Gene nereye uçtu?...

Oğullarımız, kızlarımız, o kadar ucuz değil, milletçe yaptığımız fedakârlıklar da...

İşte, Giritli olayı!...

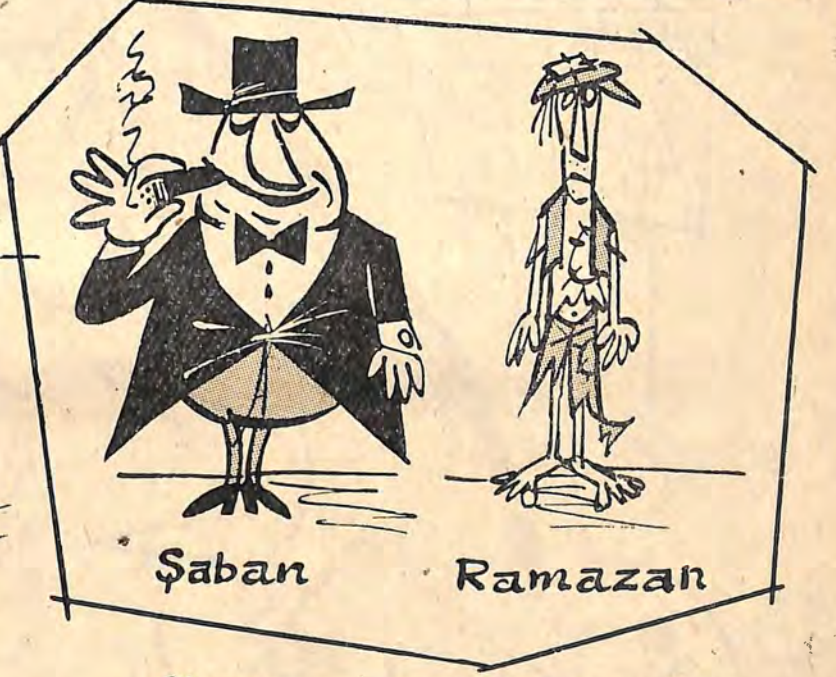
(Devamı var)

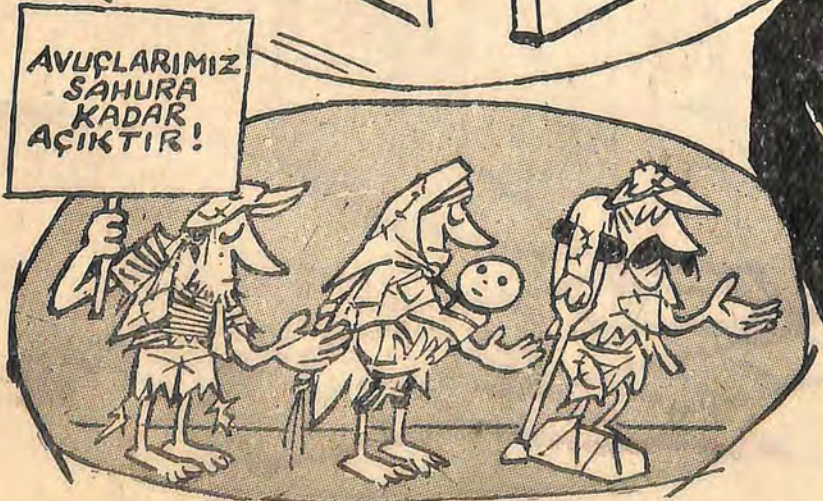
Ecevit, «Partizanlığı kimsenin yanına bırakmayacağız» dedi. — Gazeteler —

Ramazan geldi Hoş geldi... ZEKİ

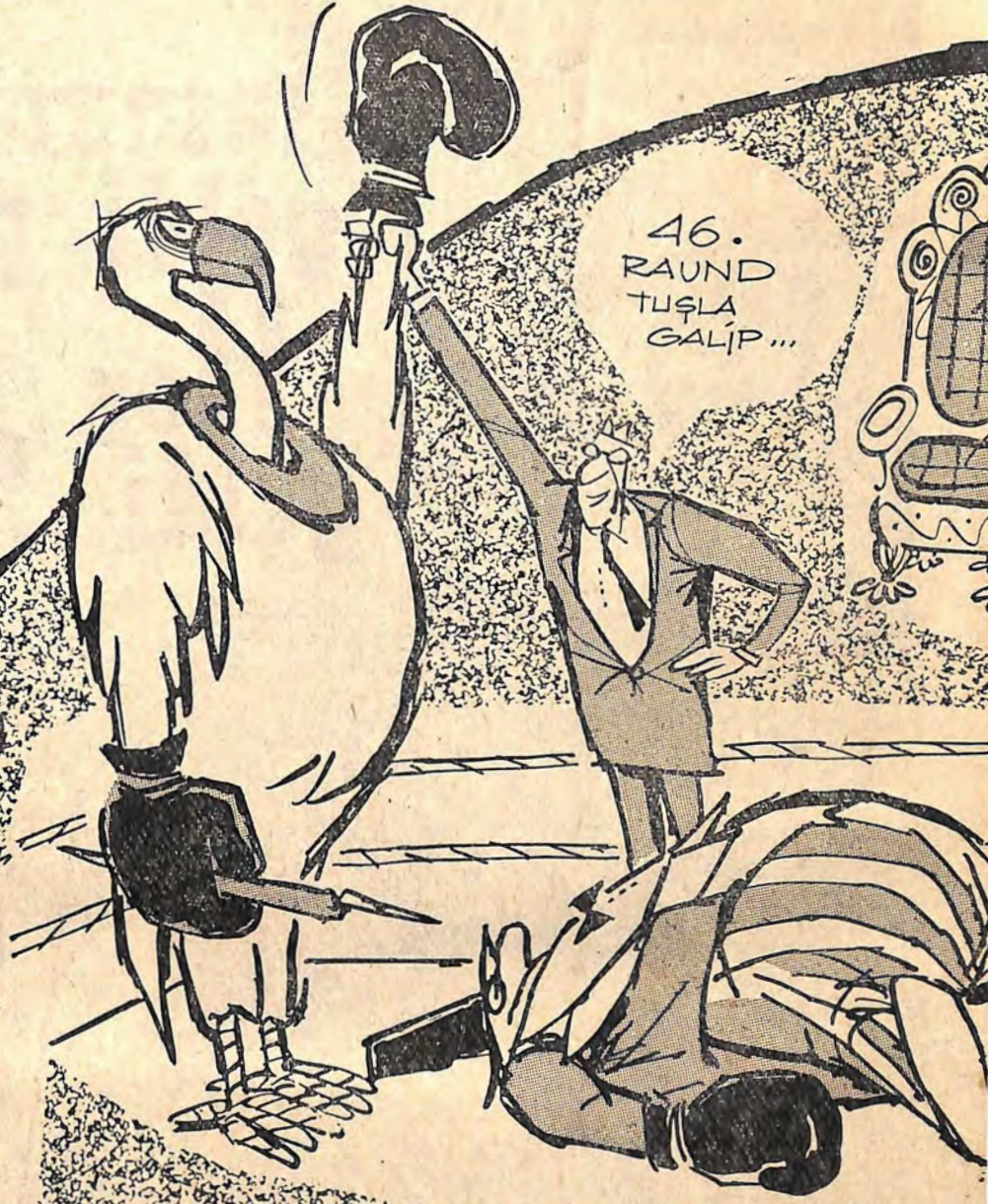

- Al şunu ... sen benim yerime oruç tut, ben senin yerine sahura kalkarım!..

Akbaba	
46	0

ŞUNA
BAK, HİÇ
RAHAT
VERMİYOR!

Yürüyelim arkadaşlar.

MUZAFFER İZGU

S ABAHLEYİN okula gittiğimde bir baktım, çocukların tümü bahçede oturuyorlar. Aralarında bir simitçi dolaşıyor, yirmibeşliği basana uzatıyor simiti. Benden önce gelen Recep bey, telâşla yanıma gelerek:

— Haberin var mı? diye sordu.
— Yoo, dedim.
— Bizimkiler oturma grevi yapıyorlar.

— Kimler?
— Bunlar işte yahu!
— Şu bizim mini mini ilkokul öğrencileri mi?
— Mini mini ilkokul öğrencileri ya, beğenemedin mi?
— Kaldıramadın mı oturduğu yerden?

— Kaldırabilirsen kaldır!
Yaklaştım çocuklara, en öndeki çocuğa:

— Niçin oturuyorsunuz yavrum? dedim.
— Karar aldık öğretmenim, dedi.
— Ne kararı?
— Oturma kararı.
— Niye?
— Ben bilmem vallahi öğretmenim... Arkadaşlarımın aldığı karara uymak zorundayım!

Geçtim, kalabalığın ortasına:
— Ayağa kalkın bakalım çocuklar! diye bağırdım.
Tıs yok! Kimse oynamadı yerinden.

— Yavrularım ayağa kalkın, hasta olacaksınız!

Yine kimse alırmadı...
— Çocuklar niye oturuyorsunuz? Cevap yok... Recep beye:
— Zil vaktini bekleyelim, dedim.
On dakika sonra bütün öğretmen arkadaşlar geldiler. Hademe zili çaldı. Bana mısın demedi çocuklar.

— Bak sen şu yumurcaklara! Hüseyin öğretmen:
— Durun ben şunlarla bir konuşma yapayım, dedi. Bir sandalyenin üzerine çıkarak konuşmağa başladı:
— Bugünün ktiçükleri, yarının büyüklükleri, kahraman Türk çocukları!..

Öyle bir yuuu sesi yükseldi ki, o otoriter, o çatık kaşlı Hüseyin öğretmen dondu kaldı sandalyenin üzerinde.

Asım öğretmen:
— Acaba dertleri ne ki? diye sordu.

— Bilmem ki hocam, dedim.

— Acaba şuradan üç kilo şeker alıp dağıtsak nasıl olur?

Hemen hademenin eline yirmi lira tutuşturdu:
— Koş şuradan üç kilo şeker al gel, artistlisinden olsun!

Hademe, bir solukta şekeri aldı geldi. O yaşlı başlı Asım öğretmen, beşyüz çocuğun kellesini teker teker okşayıp artistli şekerleri dağıttı, yine de yerinden kıpırdayan olmadı...

— Çocuklar niye oturuyorsunuz?
— Karar aldık öğretmenim!
— Niçin?
Tıs yok!..

Ulan aman, rezil olup gazetelerin diline düşmek işten değil. Bu işi hallederse, ancak müdür bey halleder. O da, mesane zorundan yatıyor zavallı! Atladım bisiklete, dosdoğru müdürün evine:

— Aman hocam yetişin!
— Hayrola; okul mu yandı?
— Değil hocam değil... Çocuklar derslere boykot etmişler, hem de oturma grevi kararı almışlar, sınıflara girmiyorlar.
— Vallahi Hasan bey, şakanın zamanı değil, kasığım nerdeyse çatlayacak!

— Vallahi bizim alnımızın damarı çatladı müdür bey, ama imkânı yok, girmiyorlar içeriye!

— Sahi mi?
— Billâh!

Zavallıcık, yılların tayyare meydanına çevirdiği kafasındaki üç tel saçı yolmağa başladı:

— Vay benim çileli başım vay! Otuzüç yıldan sonra, bu da mı gelecekti başıma?

Müdür beye bir taksi çağırdım. Bindik, okula geldik. Müdür:

— Arkadaşlar, gelen giden, müfettiş falan olmadı ya?

— Olmadı efendim!
— Aman iyi.

Koştu müdür bey, zorla bir sandalyenin üzerine çıkarak:

— Yavrularım! dedi.

Çocukların hepsi birden ayağa kalktılar... Ne de olsa, müdür otoritesi başka canım!..

— Yavrularım!... Sevgili yavrularım!..

— Korkma sönmez bu şafak' larda yüzen al sancak...

Bir çınlatıyor keratolar ortalgı... Tüm öğretmenler hazırola geçip İstiklâl Marşını dinledik... Zavallı müdürümüz, o hasta haliyle, titreyen bacaklarıyla sandalyenin üzerinde bir cambaz gibi dinledi durdu.

İstiklâl Marşı biter bitmez, müdür:

— Yavrularım! diye başladı yine... Çocuklar da başladılar:

— Korkma sönmez bu şafak' larda yüzen al sancak... diye

Biz neyse ne ya, müdürün hali berbattı. Bacaklarının titremesinden, incecik ayaklı sandalye de titriyordu. Ama zavallı, kıl kadar bile kıpırdamıyor, İstiklâl Marşının sonuna dek put gibi duruyordu. Marş biter bitmez!

— Güzel yavrularım! dedi. Vay sen misin diyen?

— Korkma sönmez bu şafak' larda yüzen al sancak...

Eh, bu kez garanti müdür bey yere düşer diyorduk ama, canını dişine taktı düşmedi. İstiklâl Marşı biter bitmez, usulcacık sandalyesinden indi, yanımıza gelerek, o da oturma grevine katıldı:

— Bittim ben çocuklar bittim, dedi.

— Ne yapacağız müdür bey?

— Vallahi bilmem ki... Böyle şeyi, ne yönetmelikler yazar, ne talimatlar yazar, ne de tarih yazar... Mini mini ilkokul çocukları oturma grevi yapınlar ha! Ya şimdi müfettiş gelirse, ya şimdi Milli Eğitim Müdürü gelirse? Neymiş dertleri bir anlayabilsek...

Çocuklar tekrar bağdaş kurup oturmuşlardı. Öğretmenler, çocukların etrafında dolaşmağa başladık. Baktım, benim 312 Mustafa...

— Mustafa, gel yavrum buraya!

— Cık!

— Yavrum gel!

— Cık!

Ayten öğretmen:

— Ayol benim beşinci sınıftan kimse yok, dedi.

Ali öğretmen:

— Benim beşler de, dedi. Nereye gider bunlar?

Hemen, ayağımızın dibinde bağdaş kurmuş oturan birinci sınıf çocuğu:

— Onlay yüüyüoylay öyetmenim, dedi.

— Nereye yürüyorlar?

— Efendim, biy kısmı bu tayafa gitti, biy kısmı da bu tayafa gitti.

Benim, üçüncü sınıftaki Mustafa'ya sordum:

— Nerde oğlum beşinci sınıf âbileriniz?

— Efendim, 5-A Ankara'ya, 5-B de İzmir'e doğru yola çıktılar.

Ulan aman!... Koştuk müdüre:

— Efendim, dedim. 5-A Ankara'ya, 5-B de İzmir'e doğru yola çıkmışlar.

Ayşe öğretmenle, Sabiha öğretmen dövünüp duruyorlar:

— Onlar beşinci sınıf neyse, ya dörtler... Onlar da gitmişler ya!..

— Nereye hocanım?

— Ayşe'ninkiler Konya'ya, benimkiler de Erzurum'a doğru hareket etmişler.

Müdürçük:

— Ya ben şimdi nerelere gideyim, ya ben şimdi nerelere gideyim? deyip duruyordu... Zavallı, bir taraftan da mesanesini ovuşturuyor:

— Çileli başım, çileli başım! diyor.

— Ne yapalım hocam? dedik.

— Rezil oiduk, gazetelerin diline düştük. Otuzüç yılım, benim otuzüç yılım...

Hüngür hüngür ağlamağa başladı zavallı.

— Koşun, koşun... Dört tane takisi tutun gelin, yakalayalım şu veletleri!

5-A'yı, şehirden altı kilometre ötede yakaladık. Müdür bey önlerine geçerek:

— Durun yavrularım, nereye gidiyorsunuz? dedi.

— Ankara'ya gidiyoruz, dediler.

— Niye?

— Ankara'nın taşına bak, gözlerimin yaşına bak!..

Şarkı biter bitmez müdür:

— Bırakın Ankara'nın yaşını, bir de benim gözlerime bakın çocuklar, bir de benim gözümdeki yaşlara bakın, dedi. Haydi dönün geriye!

— Gideceğiz efendim engel olmayan bize!

— Yavrularım, siz daha küçüksünüz, yolda kurtlar parçalar sizi.

— Gideceğiz efendim.

Arkalarındaki, eli fotoğraf makinesi birine sordum:

— Siz veli misiniz?

— Hayır, ben gazeteciyim, dedi.

— Pekiyi, siz niye bunlarla gidiyorsunuz?

— Bu mini mini çocukların hakkı davalarını cihana duyurmak çin!

— Allah Allah! Neymiş bunların davaları?

— Ne bileyim ben arkadaş, benim görevim gazeteciliktir, bunlar gider, ben giderim.

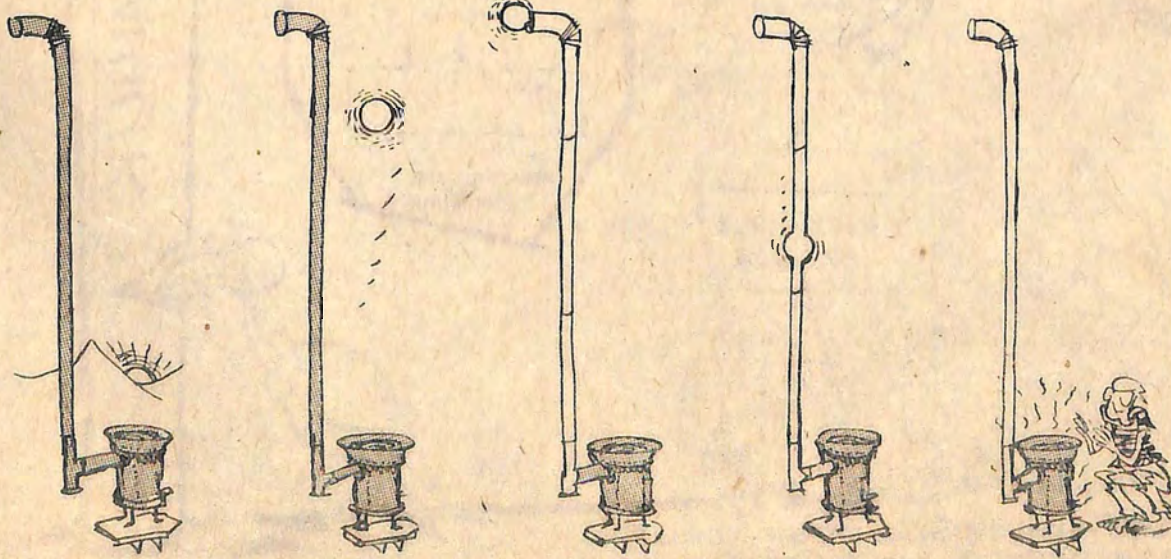
Ne çocukları döndürebildik yollarından, ne de oturanları kaldırabildik kuluçkalarından... Zavallı müdür bey, o otuzüç yıllık anlı şanlı meslek şerefini ayaklar altına alarak, Milli Eğitim Müdürünün yolunu tuttu. Tuttu ama, sanki çocuklar yollarından mı döndüler, kuluçkadan mı kalktılar? En sonunda jandarma zoruyla çocukları asfalt yollardan toplayıp otobüslere bindirdik, oturanları da seve okşaya yerlerinden kaldırıp evlerine gönderebildik...

Bir gün sonra, gazetelerle beraber düzineyle müfettiş damladı bizim okula. Tahkikatlar, sorgular, sualler... Sonunda çocukların varıp gidemedikleri yerlere çok şükür bizler gittik. Zavallı müdür bey soluğu Ankara'da, Ayşe hocanım Konya'da, Sabiha öğretmen Erzurum'da, Asım öğretmen İzmir'de... aldık. Darımağın olduk...

Sonradan öğrendik ki, çocukların canları şenlik istemiş...

A yavrularımız, siz bizden şenlik isteseydiniz, müdür de, o yaşlı başlı Asım öğretmen de, ben de, hocanımız da dahil, hepimiz göbekler atar, çiftetelliiler oynar, horonlar tepir, halaylar çeker sizleri eğlendirirdik, ne vardı sanki ağabeylerinizi taklit edecek?

Muzaffer İZGU

Yazısız

Ben Kimim?

Partisini terkeden o cilveli yâr benim...
Altı oktan da fazla kaprislerim var benim...

Mutlu günlerden anı çarık âsâm saklıdır,
O günleri andıkça kalbim hep ağlar benim...

Esti soldan bir rüzgâr dağıttı partimizi,
Ne sağdayım, ne solda ortada nâçar benim...

Tanın'de bir zamanlar sosyalist patron idim,
Şimdi solun önüne dikilen dağlar benim...

Müzmin bir bekâr idim muhabbetkuşu oldum,
Bekârlık maskaralık halim aşikâr benim...

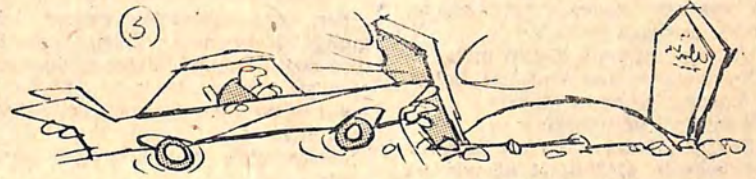
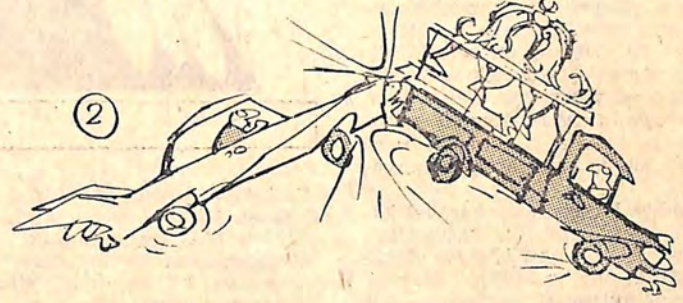
Köyleri adım adnı ailecek dolaştım,
Aile partisini kuran ilk ağlar benim...

Soyadım Adana'nın serin yüksek bir yeri,
Onun için hep mebus seçilen zaar benim...

Vatana söylevlerle çok hizmette bulundum,
Avrupa Konseyinde konuşan çağlar benim...

Tahmin edin ben kimim? Biraz esmerdir tepim...
Her seçimin sonunda düşüş gelen zar benim...

Samim AGAR

— Trafik kazaları gün geçtikçe artıyor. —

Ramazan dolayısıyla dilenci akını başladı. — Gazeteler —

İstanbul'un fethi!

İstenen Olmuyor

Yollar uzun bitmiyor,
Atımız seğırtmiyor.
Gelirimiz yetmiyor,
Kimse yardım etmiyor,
Kel başta saç bitmiyor.
Hiç hoşuma gitmiyor;
Suyu olmayan kuyu,
Boşa övünmek huyu!

Her yanı sarmış duman,
Her ağızda «El-aman!»
Eloğlu senden yaman.
«Nurlu ufuk» ne zaman?
Yanılır bunu uman.
Hiç hoşuma gitmiyor;
Kısırlaşan sağduyu,
Halkı aldatmak huyu!

El aşî övün olmaz,
Kanbersiz düğün olmaz.
Gezmesen görgün olmaz.
Bir kararda gün olmaz,
Her kökte sürgün olmaz.
Hiç hoşuma gitmiyor;
«Basın» a demek uyu!
Sunî dilsizlik huyu!

Kimine yaşantı yük,
Tuttuğu dallar çürük.
Dert gelir bölük bölük,
Kadın ister Vizon kürk,
Ah şu müzmin öksürtük!
Hiç hoşuma gitmiyor;
Çıkarcıların oyu,
Fitnecilerin huyu!

Yaşlı kadın boyanır,
Kendini gencim sanır.
Ne diner, ne uslanır.
Gece, gündüz dolanır,
Onu kâinat tanır.
Hiç hoşuma gitmiyor;
Ne kendisi, ne soyu,
Acuzenin bu huyu!

Buruşuk cilt, beyaz saç,
Hâlâ umar aşktan paç.
Giydireseler bile taç
Seks için vücudu aç.
Ölüyü diriltmiyor,
Hiç hoşuma gitmiyor;
Atî'yi görmek koyu,
Ninelerin ters huyu!...

Salâhattin KUTLU

— Müsadenizle şöyle biraz açalım, belki hava da sizden esinlenerek biraz açar!..

— Geçen sayıdan devam —

«Yazdurtturamaz!» diye bağırdı. «Katiyyen yazdurtturamaz. Afetmişsin onu sen! Bana ceza yazdurtturacak adamın alını karşılarım ben. Belediye zaptiyesinin başı benim adamım. İki günde bir giderim daire sine ayak kabısını boyarım. Sonra yardımcısı Komiser Hayri bey de benim adamım. Vali falan teftiş gelecek mi, gelir usuldan kaldır sandığını der kulağıma, bugün der ayak altında fazla dolaşma. Hem de numaradan olsun sandığımı tekmelemeden... Geçen gün Numan'ın sandığını bir tekmede ikiye böldü ortasından da, bana ağzını açıp bi küfür bile etmedi. Yazdurtturamaz, dedim mi yazdurtturamaz. Sen bu ceza işini geç bi kalem. Hem Belediye ne tavuğa karışır, ne horoza, anladın mı? Biz de kaldırım çiğnemiz adamız!»

«Belediye karışamazsa karakol karışır. Tuttuğu gibi iki bacağından ikiye böler horozunu komser Zekâî bey... Zekâî bey kim biliyor musun? Doktorun müsterisi... Geçen gün çekti iki azısını, metelik almadan... Demem şu ki başa çıkamazsın bu Doktorla sen. Kancayı taktı mı bu horoza, takmadı mı?»

«Ne yapalım yani, ölelim mi?»
«Ne demeye ölecekmişsin! Satar-sın horozu, geçersin öteye!»

Cevriye yürüdü üzerine:
«Baksana bana Dursun efendi!» diye bağırdı, «Hökümet ağzıyla iri iri laflar edip sattıramazsın Ligorini mi bana... Horoz benim, Apti'nin değil. Yumurtasını ben koydum ku-luçkaya, kendi elciğizimle! Satılık ne tavuğumuz var bizim, ne horozumuz!»

«Sen bilirsin, benden söylemesi!»
Dursun efendi gidiyormuş gibi yürüdü kapıya doğru. Hiç tınmadıklarını görünce döndü yarım baş:

«Eninde sonunda bu horoz uçacak bu kümeden. Bu doktor, bu horoza kancayı taktı mı, takmadı mı? Hani hakkı da yok değil. Bi kıl kuyruk horoz çıkıp uykusunu haram ettiremez bu adama!»

Cevriye top gibi güldü:
«Kalkuyruk mu dedin? Benim aslan gibi horozuma kalkuyruk dedin haaa!... Çünk! Benim satılık horozum yok! Çık dışarı!...»

«Bak, hatun! Pişman olursan sonra!...»

«Çık diyorum sana!...»
«Sen olsun aklını başına topla Apti, kardaşım!... Müsterisi çıkmışken...»

«Çünk! Bi de üstelik, o hayvan katiline horoz satacağım haaa!... Alıp da bir bıçakta koparacak değil mi, horozumun o güzelim başını?...»

Dursun efendi Apti'nin evinden çıkınca doğru muayene evinde aldı soluğu. Diş hekimi, koltukta bi çocuğun çekilecek dişini morflıyordu. Dursun efendiyi görünce bıraktı işini:

«Nasıl?» dedi, «Yola geldi mi?»
«Gelmeyip de ne yapacak? Ellişer lira tavuklara istiyor, yüz lira da horoza!...»

«Neee?...» diye koltuktaki çocuğun üstüne doğru yürüdü. Dişinin uyuşmasını beklemeden soktu kerpeteni ağzına.

«Tavukhane mi açacağım?» diye bağırdı. «Ne yapayım tavukları ben? Satarsa horozu satırsın!...»

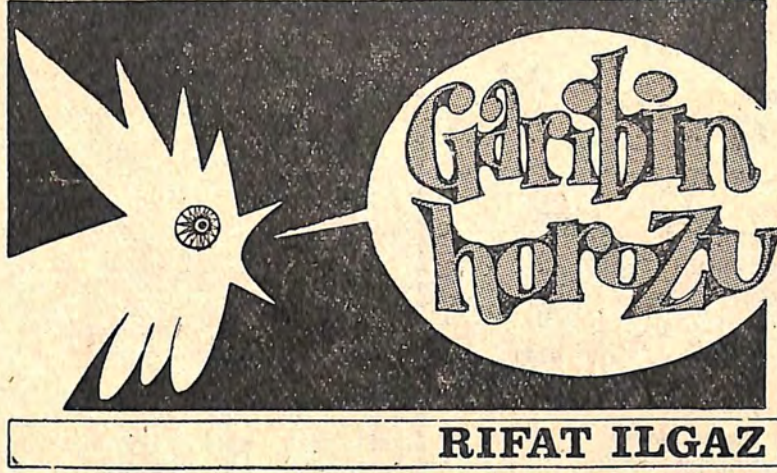
«Horoza tek başına satarsa senin zararına Doktor bey! Bi horoz gider, bi horoz daha gelir. Tavuklar horozsuz kalmaz ki... Sen tavukları da alırsan, kökü kazınır kümesini!»

Çocuğun dişine yapıştı öfkeyle, tutar tutmaz çekip çıkardı.

«Bu parayı veremem ben! Elli lira tavuk nerde görülmüş?... Horoza bir elli lira veririm, o kadar!»

«Sen bilirsin Doktor bey!...»

«Parayı deniz kıyısından toplamıyorum ben. Şu kerpetenle söküp alıyorum, milletin ağzından. Çit öyle söyle bu adama!»

Koltuktan çocuk kalkmış, yerine öğretmen Hidayet Sayal oturmuştu. Bir eli hâlâ yanağındaydı:
«Uyuyamadım bütün gece!» dedi, «sanıyorum ki sinirleri almadan kaplamayı geçirdiniz.»
Akı başka yerlerde:
«Aç ağzını, dostum!» dedi.

Bir anda kavramıştı yaptığı dal-gınlığı. Kaplamayı, sinirini çektiği dişe değil, bakımı bitmeyen dişe ge-çirmişti. Son günlerde hep böyle o-luyordu bu işler. Durumu örtbas et-mek için:

«Sökeceğiz!» dedi, «Madem ağrı-yor!»

«Neyi, dişi mi?»

«Yok canım, kaplamayı!»

Öğretmen Hidayet:

«Dayanamıyorum.» dedi ağlar gi-bi, «Sök de, neyi sökersen sök!»

Tur kolu dönmeğe başlamıştı fırl fırl. Tur koluyla birlikte Dişçi Ru-suhi'nin başı da dönüyordu. Gözle-rini yarım saatçik bile yumnamıştı. Koluna ağzına bir keski taktı:

«Aç!» dedi, «Çok aç!»

Keski, öğretmenin ağzının içinde fırl fırl dönüyordu Ara sıra diş et-lerine dokunuyor, öğretmen Hida-yet birden sıçrayınca uykudan uya-nır gibi, kendine geliyordu Rusuhi.

Kaplamanın bir yanını fermuar gi-bi açmıştı yukardan aşağı.

«Tamam!» dedi, «Oldu!»

Bir mülle çekip çıkarıverdi dişin üzerinden. Tur kolunun ucundaki keskiyi değiştirdi. Dolguyu sökecek sivri uçlu bir parça taktı. Akı hep horozdaydı. Yatak odasıyla muayene odasını değiştirse daha mı az işiti-lirdi horozun sesi? Burdan hiç du-yulmuyordu ötüştü. Yoksa gündüz-leri hiç mi ötmüyordu bu namus-suz?...

Dolgu dökülmüştü.

«Tükür!» dedi.

Öğretmen Hidayet tükürdü. Bar-daktaki suyla gargara etti. Rusuhi:

«Nasıl?» dedi, «Ağrı farketmi mi?»

«Hiç!» dedi, «Hiç farketmedi. Bı-rak farkını, daha da arttı!»

Hidayet, oyulan dişi, dilinin ucuy-la aradı, ağzının içinde. Buldu da... Ağrı ne oyunun içinden geliyordu, ne diş etlerinden. Önce hiçbir şey an-layamadı. Ağrıyan diş, iki diş öte-deki kaplamanın altındaydı çünkü...

«Yanlış kestini dişi! O diş değildi ağrıyan.» diye kalktı yerinden.

Dişçi, kendini toplamaya çalışa-rak:

«Yok canım!» dedi, «Nasıl olur.

Hele aç ağzını bakayım!»

Yazılı

Açılan ağzın içine dalıp kalmıştı: «Hay Allah!» dedi, «Hep bu horoz yüzünden bütün bunlar.»

«Ne horozu Doktor?»

«Apti'nin horozundan! Bütün ge-ce gene gözümde uyku girmede.»

«Benim de öyle! Ne yapacaksan yap da kurtulayım, çabuk!...»

Tur koluna yeniden taktı keskiyi. Tur, gene sinirleri alt üst eden hırıl-tıyla fırl fırl dönmeye başlamıştı. Sanki her ikisinin de kafasının için-de dönüyordu

Kaplama söküldü, dolgu açıldı, u-yuşturucu ilaç pamuğu, dişin oyu-ğuna kondu Sinirleri yatışmış, ne ağrı kalmıştı, ne sızı.

Öğretmen Hidayet çıkarken ça-maşırıcı Hanife girdi içeri:

«Doktor bey!» dedi, «Cins iki ho-rozum var. Bir kümede iki horoz fazla! Bakkal Ali efendi söyledi ba-na... Ona da Diş Doktoru Bedri bey söylemiş... Cins horoz arıyormuş-sun. Apti'nin horozunu alırmak ol-muşsun geçen gün. Ne yapacaksın Apti'nin horozunu alıp da?... Ala-caksan benimkini al, sesi için ali-yorsan! Benimki kör olayım Deniz-lihorozu... İskete gibi ötüyor mü-barek... Kafese koy da kuş besler gibi besle!...»

«Kim yolladı seni? Bedri bey mi yolladı dedin?...»

«Dişçi Bedri bey söylemiş bizim Ali efendiye. Horoz sesine merak-lıymışsın. Kör olayım Doktor bey, saat tutmaca tam beş dakika ötü-yor.»

«Demek Bedri gönderdi, ha?...»

Kendini tutuyordu, sövüp sayma-mak için.

«Yok!» dedi, «Horoza ihtiyacım yok... Var bir tane... Çok bile geli-yor!» Eliyle tavuk kırsılar gibi itele-di kadını kapıya doğru... Tam çı-karken:

«Doktor bey!» dedi, «Alırsan al-dannazsın! Ucuz veririm ben!»

«Hadi hanım, başımı belaya sok-ma, yürü! Horozun da yerin dibine batsın, Dişçi Bedri de... Çık dışarı!»

Tam kapıyı üstüne kapıyordu ki Dursun efendi girdi içeri:

«Tamam Doktor bey!» dedi, «Veri-yor! Tavukları da alırsa diyor, sa-tarım horozu Hakkı, yerden göğe kadar. Horoz gidince tavukları ne yap-sın? Horoz dediğin kümesin şe-refi!...»

«Git Allaaanı seversen Dursun e-fendi! Böyle şeref yerin dibine bat-sın! Elim, ayağım titriyor sabahtan beri. Nerde horoz varsa canı cehen-neme!...»

«Sen bilirsin Doktor bey! Apti'nin de burnu Kaf dağında Satıyör de-dimse, horozunu koltuğunun altına sıkıştırmış da kapı kapı alıcı arı-yor değil a! Karısı kıyameti kopar-dı. Bi evimin, bi şenliği, aç da kal-sam, yiyeceğim kuru ekmeği horo-zuma ufalar, gene de satmam, di-yor.»

«Satmazsa satmasın! Sat diyen kim? Sen şimdi git de Berber Hur-şiti çağır, sıra onda! Bir de kahve söyle, büyük fincanla. Uykum açıl-sın! Uyur gezer oldum, bu horoz yüzünden!»

Gece odasına kapanıp da Apti'nin horozu gecelik yaygarasına başlayın-ca bir sıkı dişini, iki sıkı, dayana-madı, bastı zile. Kapıda uyku serse-mi dikilen Dursun efendi'ye ağla-maklı bir sesle:

«Gene ötüyor Dursun efendi!» dedi, «Kurtar beni bu horozdan!»

«Söyledim Doktor bey!» dedi Dur-sun efendi, «Ben elimden geleni yaptım! Çare yok, parayı verip ala-caksın! Gittim, çatır çatır pazarlık ettim. Tavuklar elli lira, horoz yüz lira!...»

«Tavukları istemem. Tavuklardan hiç bi şikâyetim yok benim.»

«Alacaksa hepsini birden alsın, al-sın da kapatayım kümesi diyor. Ha-nı haksız da sayılmaz. Horoz gidin-ce tavukları ne yap-sın?»

(Devamı var)

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

MODAYI TAKİP EDELİM, YOKSA ÇIKIP GİDELİM

Bu seneki kış modasını takdim ediyoruz... Makaslarımızı alın, kumaşları doğramaya başlayın...

Gusto - Terzi Bütik Süheyla -

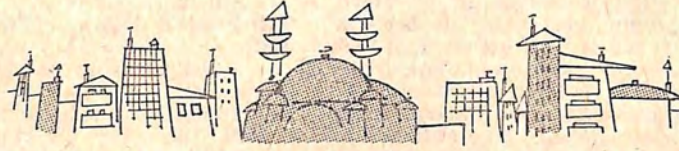
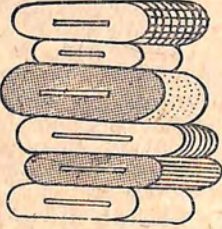
KADINLAR MODASI

EVAZE DÖPIYES - YANDAN
Omuzlar dökür, etekler türvar - Belden büzgü - Yeşil, çağla çok moda... Geceler giyilmez... Polis yakalar...

ŞIK BİR GECE ELBİSESİ
Sırf lameden, önden büzgülü, sırtı çakıl taşlarıyla işlenmiş, üç yerinden şişlenmiş... Siyah ve koyu mavı... İki omuzdan müsavı... Çay ve kahveden sonra giyilir...

YÜNLÜ - PİE DÖ PUL
Elegran bir model... Cart curt... Sırf tiftikten... Önden ve arkadan farbala en arkada kurdela... Şişmanlara mavi şerit... Zayıflara balık yağı... Serinlik bastığı zaman giyilir... Hafif ter ve 30 dereceye kadar ateş yapar...

ŞIFON SABAHLIK - LAME
Bütün vücudu kaplayan, seffaf, romantik bir his veren, eteklere kadar dökülen, çeker çekmez sökülen bir model... Geniş hanımlar giyemez... Zayıflara yakışır... (Gelecek sayıda beyler modası)

KENDİNİZE GELİNİZ

Bugün ve dün hattâ öbürsü gün memleketimizde bir tane İstanbul vardır... Buralara gelip de dilini, terbiyesini, uçkuru düzeltmeyenlere ilk ihtar verirken, aşağıdaki kaideleri ezberlemelerini istirham, yâni rica ediyoruz... Terbiyesizliğin lüzumu yok...

Madde 1 — İlk önce büyük bir şehirde yaşadığınızı kabul edip çok temiz pâk giyiniz... Elbiseniz yoksa Mayko'ya gidip metresi altıyüz liradan bir Diyolen sanfor terilen kostüm yaptırınız... Sonra yüz liralık bir votleks gömlek, bir tirevira kravat, ona göre epengle iç çamaşırı alınız... Yüzseksen liralık bir ayak kabı da almanız menfaatiniz icabıdır... Değil mi efendim?...

Kadınlara gelince, yün kaşmir manto, drogon tiftik elbise, lazer çanta, leopar şapka, timsah ayakkabı ile hayvanat bahçesine dönebilirler...

Madde 2 — Her gün kokulu sabunlarla yıkanıp, şampuanlarla başınızı köpürtünüz. Erkekseviz (Harika Hasan) losyonu... Kadınsanız (Chat Noir) kullanınız... Fakat kadınlar başka şeyler de kullanacaklarından fazla karışmıyoruz...

Madde 3 — Yemeklerinizi dışarda yediğiniz zaman, işkembe, kokareç, baş köfte gibi şeyler yemeyip, rozbif, kotlet pane, şatobriyan, lîret de Müset, Levrek buğulama, mantarlı rosto gibi şeyler yeyiniz... Garsona on liradan aşağı bahşiş bırakmayınız... Belki almaz, gururunuzu kırabilir...

Madde 4 — Altınızda, en kötüsü İmpala olmak üzere bir araba olsun... Arabayı elbisenizin rengine asorti gelecek şekilde seçiniz... Kadınların zevkine karışmam, onlar istedikleri rengine binerler...

Madde 5 — Akşam üstleri Divan, Şal, Seccade gibi yerlerde beş çayına gitmeli, geceleri de kulüplerde eğlenmelidir... İçeceğiniz içki, öncelikle viski olmalıdır... Buralarda hafif şakalar yapmak, politikadan bahsetmekle şahsiyetinizi kuvvetlendirirsiniz...

Madde 6 — Oturduğunuz yerde kaloriferli bir daire olmazsa İstanbul'un örflerine ve âdetlerine ters gelebilir...

Madde 7 — Sinemaya tiyatroya sık sık gitmeli. Bilhassa primiyerleri kaçırılmamalıdır...

Madde 8 — Resminiz gazetelerin dedikodu sütunlarında çıkmalı, arada bir radyoda konuşmalar yapmalısınız...

Madde 9 — Bu kadar basit şeyleri yapmadan ortalıkta İstanbullu bir hemşeri gibi dolaşmak çok çirkindir... Kendinize geliniz... Terbiye, nezaket ve incelik ancak yukardaki vasıfları taşıyanlarda vardır... Böyle biri olmak elinizdedir... Tatbik etmeye karar verin yeter... Bizden öğretmesi...

HAZİN BİR MEKTUP

Rica ediyorum Şevket, biraz şu belinin kemerini gevşet... Seni sevmekle ne kadar da hazin bir şey yaptığının farkında mıyım?...

Heyhat, artık hayatım söndü... Babam da beni reddetti, sonra çekip gitti. Yaşamak artık benim için bir sinema... Yeter Şevket, çektiğim bunca inkisar yetmiyor muş gibi şimdi bir de inhisarda çalışıyorum... Koskoca paşa kızı Mebrure bütün kokuları içinde aşkının yapraklarını ayıkıyor... İşlediğim her tütünde sen var... Bafra'da, Yenice'de ve Kandilli'de... Ah!... O Kandilli'de geçirdiğimiz günlere dönsük... Ben senin gene eski Mebruren olam... Gene öylece kolkola, elele gezerken polisler seni götürseler... Mâzi mi bu?... Yoksa hal mi?...

Şemsipaşa'dan geçen Boğaz vapurlarının burnunda seni arıyorum... Çünkü sen hep ikinci mevkide gidersin... Şevket... Aşkın, ruhun öldü mü?... Yoksa bana mı öyle dediler?... Ne söylesem boş... Toto'dan bile bir şey tutturamıyoruz... Aşk insanı bedbaht yapıyor... Senden son ricam, karımı ve iki çocuğunu alarak bizim rejinin önünden bir kere geç de boyunu göreyim... Bana bir pozun yeter... Emin ol sönmeyen aşkım ruhumu daima alevli tutacak ve kalbimi bir kibrit gibi yakacaktır...

Mebrure Gittigelmiz

BELÂMI ARIYORUM — Arayan Mevlâsını da bulur belâsını da demişler... Halt yemişler... Ben açık açık belâmi arıyorum... Kimseden korkum yok... Erkek olan çıksın, kadınlar gelemesin... Her gün sabah altıdan sonra Rafin sabahçı kahvesindeyim... Rü-muz: Belâ mısın sen?

AZ KULLANILMIŞ — Muhtelif ebatta borular satılıktır... Bu borularla bir zoru olanların Cafer Zorlu vasıtasıyla beni bulmaları şarttır...

Adres cebimdeydi düşmüş... Rıfki Boru mu bu?...

HELÂYI ARIYORUM — Ben arkadaşın aksine helâyı arıyorum... Misafirlikte çok sıkıştım... Fakat ev sahipleri de evde yok... Helâyı bir türlü bulamadım... Bana helâyı gösterecek burnu keskin, tecrübeli bir vatan-daşa ihtiyacım var... Dikkat! Gelmesine hacet yok... Ettim!...

BOĞAZA NAZIR — Bir zamanlar eski seraskerlerden Tayıncı Rüştü Paşa'nın üçüncü Abdülhamit'ten avanta aldığı tarihi yalı, yıkılmak üzere olduğundan satılıktır... İsteklilerin civarda dolaşması tehlikelidir... Allah ömürler versin...

FAİZLE — Faizle birlikte gelenlere, faizle para verilir... Bunun faizini de Faiz'e vermeniz rica olunur...

Ahmet Yüzdeonlakırar

Kısa İlanlar

Kelimesi on kuruştan kiloyla alınan bu ilanlarda, bütün derdinizi, saygılarınıza dökebilirsiniz. Başka yere dökmek Belediyece yasaktır...

MEKTUP ATILACAK — Bugün sabah dokuzla on arası yazdığım mektubu Çalatasaray postanesinden atacak birine ihtiyacım var... İsteklilerin hemen gelip mektubu atmalarını sonra eve gidip yatmalarını rica ederim...

Ahmet Yatalakoğlu

TEŞEKKÜR — Bundan bilmiyorum, her halde bir müddet önce hâzık ve nâzik tedavileriyle beni beynimden ameliyat eden Doktor Şükrü Neşter ve narkozu iyi idare eden hemşire Melâhat Sargılı ve ameliyat esnasında elimi ayağımı tutan hademe Hürşit İyitut'a bu sütunlarda önce teşekkür eder, sonra teessüflerimi bildiririm... Onlar kendileri daha iyi bilirler...

Tahsin Şuursuzbaşı

ZAYİ — Bundan üç sene evvel eski bir çeşme yalağında bulup büyüttüğüm, sokak köpekliğinden alıp ev köpeği haline getirip insan içine çıkardığım, her gün iki kilo kemik yedirdiğim köpeğim Bobo'yu kaybettim... Yenisini bulacağımdan eskisinin hükmü yoktur... Ne hali varsa görsün bakalım benim gibi bir sahip bulabilecek mi?... Zaten köpekten ne beklenir?...

Asaf Köpekleme

ZAYİ — Her şeyimi kaybettim... Onun için benim nazarımda hiçbir şeyin hükmü yoktur...

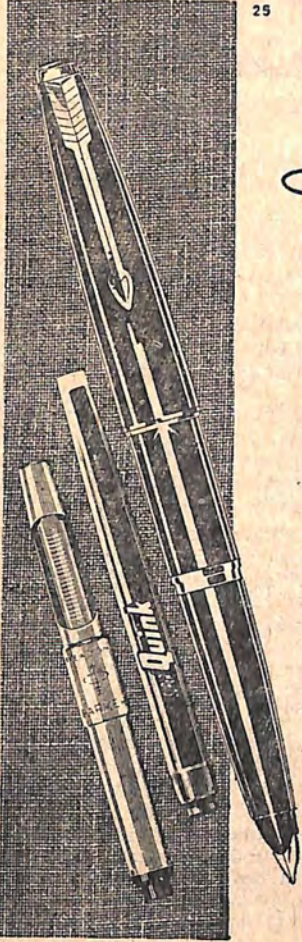
Ahmet Budahayat mı?

ZAYİ — Biraz önce tiyatrodan aldığım bileti kaybettim, yeniden bilet alacağımdan hükümsüzdür.

Tevfik Tersgider

TEŞEKKÜR — Geçirdiğim kalınbarsak, mide, ülser dalak ameliyatı sırasında başcumda gazel okuyarak beni oyalayan Esnaf Hastanesi pansumancılarından Halil Çatalçörek'e teşekkürü borç bilirim... Ayrıca başcumda bir melek şefkati gibi durarak terlerimi kurulayan, ağzıma ilaç akıtan, kalbimi çalan, işveli cilveli hemşire Handan Fıkrıdak'a hem teşekkür hem de aşkımı ilân ederim... Terbiyesizliğime vermesin... Hepimiz insanız... Kalb bu... Ne olmuş yanı sevmişsek?... Neyse, Allahın dediği olur...

Ethem Ücdikış

PARKER 45

**Her öğrencinin seveceği
dolma kalem**

Kolayca değişebilen vidalı uç takımı,
isteğe göre kartuş veya pompa ile
kullanma imkânı

**İyi çalışmanın en güzel
ve en makbul hediyesi
bir Parker 45 dolma kalemidir!**

(İlâncılık: 3289 — 202)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, san-
tîmi 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiyatı : 100 kuruştur.

Aksarayın telefonları kaçtı?

Vedat Saygel

ŞÜKÜR, mübarek kış döne do-
laşa gene geldi, bizim odunsuz,
kömürsüz, sobasız haneye po-
tu serdi! Kovsan, gitmiyor. Haydi
ihtiyacımız olan kışlık öte beriyi a-
layım desen para yetmiyor, üstelik
çocukların kitap masrafları, giyim
masrafları da bindi mi tepemize! Da-
yan dayanabilersen! Gündüz daire-
de akşama kadar, gece evde sabaha
kadar ne halt edeceğimi düşünüp du-
ruyorum! Denemişimdir, her ne za-
man böyle ne halt edeceğimi düşü-
nüp dursam, beni düşüncelerimden
uzaklaştıracak, kafamı karıştıracak
bir hıızır çıkar.

Omuzumun üstünden:

— Hayırlı uğurlu olsun, dedi biri.
Baktım, ya tanıdığım halde bu
ambale olmuş kafayla hatırlayama-
dığım biri, ya da beni tanıdığını san-
an biri. Yaşlıca, efendiden bir bey.

— Sağol, diye kestirdim attım.

Adımlarını adımlarıma uydurdum:

— Sizininknin sonu kaçtı?

«Bizimkinin» ne olduğunu bilmi-
yorum ki, başını sonunu bileyim.
Cevap vermediğini görünce güldü:

— Anladım. Uğurunuz kaçır diye
söylemiyorsunuz.

Bizde de ne uğur var hani. Kaç-
masın diye kafeslerde koruyoruz.

— Neyin sonunu sorduğunuzu an-
layamadım, dedim.

— Biletinizin son numarasını sor-
muştum. Tabii sizce mahzuru yok-
sa...

— Valla biriktirmek âdetim değil-
dir ama, durun bakayım, mendil ce-
bimde galiba bir troleybüs bileti o-
lacaktı.

Bir taraftan adamla konuşuyorum,
diğer taraftan kafamda düzenleme-
ye çalıştığım hesabın ucunu kaçır-
mamaya çalışıyorum.

Meğer tütüncünün önünden geçer-
ken piyango bileti aldığımı sanmış
da, onun son numarasını soruyor-
muş.

Ahbab oldu adam. Yakamı bıraka-
cak gibi değil. Soluk almadan, nok-
ta virgül koymadan piyango bileti-
nin faydalarını anlatıyor.

Ağırlaştım, ağırlaştı. Hızlandım,
hızlandı. Bir arkadaşı göreceğim ba-
hanesiyle kahvelerden birine girdim,
arkamdan daldı. Bir boş masa bul-
up:

— Dört çeki odun alsak, derken
karşımdaki iskemleye damlad:

— Ne emredersiniz?

— Altmışar liradan ikiyüz kırk li-
ra eder.

— Ne emrettiniz anlayamadım?

— Sağolun, içemiyeceğim.

Kırk yıllık dost gibi bir el ense
çekti:

— A, vallahi olmaz içeceğiz! Dem-
li bir çay?...
— Tutuşturmak için tahta...

— Buyrun, çakmakla yakın, diye
ateşi uzattı burnuma.

Çaylar geldi. Çayları içene kadar
da adamcağız piyango biletime kar-
şı olan tutkunluğunu uzun uzun an-
lattı. Bu şans deneme, rahmetli an-
nesinden miras kalmışmış ona. Her
ay mutlak bir bilet alırmış. Bir şey
umduğundan değil hani. Sadece an-
neciğinin vasiyetini yerine getirmek
için.

— Bazıları bütün umudunu bu ve
buna benzer şans oyunlarına bağli-
yor, dedi. Çok yanlış ve zararlı bir
davranış. Oysa, oynayan sigara içe-
resine oynamalı. Sigaradan bir yar-
rar umuyor muyuz? Bundan da bir
şey ummamalı. Çıktı, ne âlâ...
Çıkmadı mı, üstünde durmamalı.

Birer çay daha söyledi. İçini:

— Ama, diye bir çekiş çekti, kah-
venin bütün havasını tüketti. Geçen
ay bir fırsat kaçırdım, hatırladıkça
hâla içim sızlıyor. Bir numara yü-
zünden beşyüz bin kaybedilir mi be-
yim? Ben kaybettim işte!

İç gebinden bir bilet çıkardı:

— Bakın, şu sondan ikinci dokuz
başa geçseydi, baştaki üç hemen ar-
kasındaki yediyle yer değiştirseydi,
şu da altı yerine dört olsaydı...

Bunalmıştım. Farketti galiba. Sus-
tu. Ben, önüme çektiğim gazeteyi c-
kur gibi yaptım, o da fazla durmadı:

— Neyse, kısmetimizde varsa dö-
ner dolaşır gene bize gelir diye gitti.

Yanımdaki masadan biri:

— Geçmiş olsun, dedi.

— Aman birader sağol.

— Yine şanslıymışsınız da ucuz
kurtuldunuz.

— Kim bu adam?

Yerinden kalkıp, karşımdaki is-
kemleye geçti:

— Hiç canım, dedi. Zavallının bi-
ri... Bu semtte tanımayan yoktur o-
nu.

— Yazık.

Bir süre ne yapması gerektiğini
bilemedi. Masadaki gazeteye tersin-
den baktı, yüzünden baktı:

— Vay canına, diye mırıldandı. Şu

habere bak! Gelecek yaz su sıkıntı-
sı çekilmeyecekmiş. Yani, bu var ya
bu? «Gelecek yazın su ihtiyacını, kış-
tan stok edin» demektir.

Cevap vermedim. Zorla bir sigara
tutuşturdu elim:

— Yediden yetmişe millet hayalle,
tahminle yaşıyor anam avradım ol-
sun, dedi. Ama her seferinde ters
çıkıyor tahminleri.

Yan masadakilerden yaşlıca biri
laf attı:

— Memleket fikr-i müstereke
muhtaçken, millet bahsi müşterekle
uğraşiyor evlâdım.

Karşımdaki:

— Valla öyle bey baba, dedi. A-
dam kış günü dinmek bilmeyen yağ-
murun karşısına geçiyor, alıyor e-
line kâğıdı kalemi, başlıyor ihtimal-
leri birbirine vurmaya: «Ortalama
olarak kış beş ay sürse, bu yağmur
suları iki kola bölünse, bir kısmı yo-
lunu şaşırmadan doğruca hükümet-
tin yaptığı barajlara yürüse, diğer
kısmının bir miktarı Terkos Gölüne
dökülse, geri kalanı da barajı çeş-
mesi olmayan köylere gitse... Ohoo

bu değil, peş peşe on yaz gelse
memleket su sıkıntısı çekmeyeceği
gibi, ihtiyaçtan fazlasını Ortak Pa-
zara bile sürebilir.» O halde salla,

gitsin: «Gelecek yaz su sıkıntısı çe-
kilmeyecek!» Mevsim yaz mı? Bu se-
fer kömürü ahrlar ele... Bir yandan
musluklar «Tiss» diye öter, bir yan-
dan ilgililer, «Sıra bende sen sus»
der. Yine bir takım ihtimal hesap-
ları döner ortada: «Madenciler yeni
bir kömür damarı bulsa, bu damar
çok zengin olsa, her ocağın günlük
kapasitesi şu kadar tonu bulsa... E-

vet evet. Gelecek kış kömür sıkıntı-
sı çekilmeyecek!» Ekmeğimiz umut,
aşımız tahmin anlayacağın.

Cebinden çıkardığı bir kâğıdı yay-
dı masaya:

— Geçen hafta alt alta dört sıfır
kan doğradı mangırlarımıza, dedi.

İskemlesini yanına çekip, burnu-
mun dibine sokuldu. Kendi derdime
mi yanayım, başkasının derdine mi
ortak olayım? Kalkarken kolumdan
tutup oturttu:

— Bak şu sıfır şuraya geleydi, şu
sıfırlar da şunlarla yer değiştirseydi,
namussuzum kurtarmıştım istikba-
limi. Ama neyse... Zaten ille kazana-
cağım diye oynamayacaksınız bu me-
reti. Bir aksilik olmazsa bu hafta
kaçmaz.

— SİNEMA SEZONU AÇILDI. —

Kapandı...

Ve açıldı!..

Kalkmak için yeniden davranır-
ken, tuttu oturttu gene:

— Bu seferkini nasıl oynamışım?
— Çok güzel. İnşallah tutar.
— Altı direğim var. Direkler ga-
ranti bir kere... Ötekilere gelince:
Galatasaray Bursa'yı yenerse, Fener
berabere kalırsa, Beşiktaş yenilirse,
onüçü bir kişi bilir aga!

Gevrek gevrek güldü:
— Zevk için oynuyorum, ha!... Na-
mussuzum bir şey beklediğim için
değil. İstesem, geçimim bundan ol-
sa, her hafta bir kaç bin vururum.

Sustu. Ben de kendi hesabıma dal-
dım. Tam çocukların kitap işini
hallettim, sobayı kurdum, kömür or-
dinosunu buldum, bir sesle allak
bullak oldum! Yanımdaki totocu
kolumu dürterek:

— Aksaray'ın telefonları kaçtı? di-
ye soruyor.

Hay senin Aksaray'ına!... Hay se-
nin telefonuna!

— Bilmiyorum, dedim. Telefon
mu edecektiniz?

— Yoo, dedi, bakalım kismetse
Aksaray'da bir apartman yaptırmak
istiyorum da... Telefon almak için
sıraya girsem, ömrüm yetmez! Bi-
rinden devralsam, belki apartman-
dan sonra telefona param yetmez.
Bizim amca oğlunun 42 ile başlayan
bir telefonu var da, oraya olur mu
diye düşündüm.

Çıldırılmamak için fırladım kahve-
den. En iyisi, insan içinden çıkılmaz
hesaplarını kendi evinde yapmalıydı
galiba... Durağa giderken, yan masa-
dan bizim konuşmalarımızı dinleyen
efendi tavırlı ihtiyar girdi koluma:

— Neyse ikimize de geçmiş olsun,
dedi.

— Sağ olun.

— Aman efendim, bu ne başıboş-
luk öyle? Genç genç insanların bu
kumara düşkünlükleri ne öyle? Hep-
si de aslan gibi insanlar. Taşı tut-
salar suyunu çıkarırlar. Bütün gün
kahve köşelerinde oturup hayâl kur-
makla, hayatlarını bir takım ihti-
mallere bağlamakla geçirmeye utan-
mıyorlar da...

Otobüste yanyana oturduk.

— Böyle şeylere karşı senin de
merakın var mıdır bey oğlum?

— Nerdee efendim, dedim. Aldığı-
mız parayla karnımızı güç doyuru-
yoruz!

— Oh oh çok iyi... Allah çoluk ço-
cuğuna bağışlasın.

— Sağ olun.

Cebinden bir defter çıkardı. Pek
sevdiğinden, adresimi isteyecekti her
halde.

— Az önce kahvede söyledindi a-
ma, biraz uzakcaydım da duyama-
dım. Aksaray'ın telefonları kaçtıydı
evlâdım?

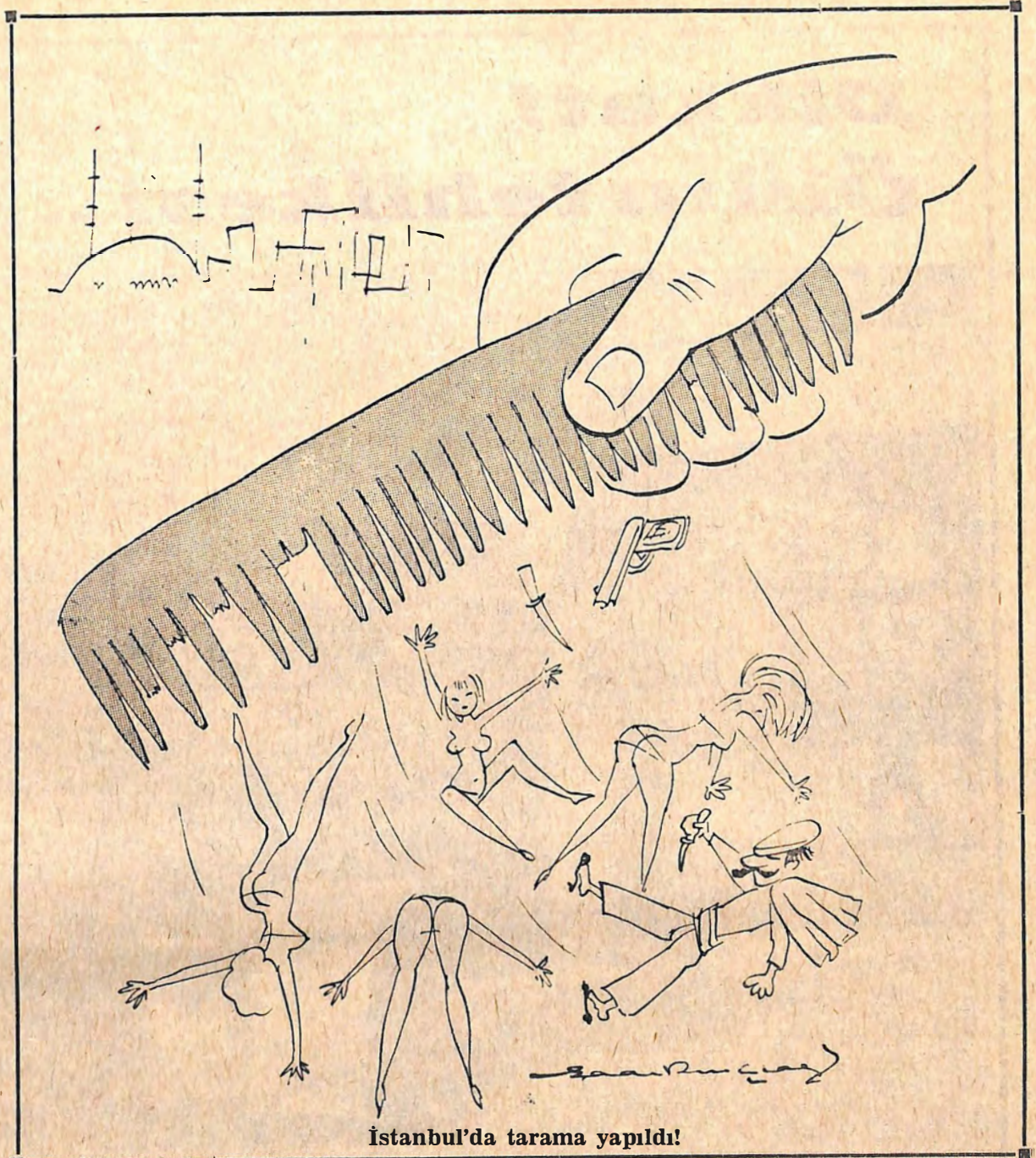
— Bilmiyorum ama çok lâzımsa
sorarız birinden.

Kulağıma eğildi:

— İki aydır piyangoda, altı hafta-
dır at yarışlarında, üç aydır totoda
pispisine kaybediyorum ama, dev-
let kuşunun konması yakındır. Eğer
at yarışlarında sürprizim tutarsa, pi-
yangoda bir şanssızlık olmazsa, to-
toda favoriler puan dağıtmazsa, ahır
ömrümde Aksaray gibi bir semtte
telefonlu bir evim olsun istiyorum
doğrusu.

Otobüsten indiğimde, kafamdaki
bütün hesaplar uçmuştu. Beş altı
yüz lira için aylarca kafa patlatmak
aptallıktı doğrusu. Uzandım divana
sırtüstü, yaktım sigarayı, başladım
kurmağa! Sigaradan kese kese bir
yüz lira arttırsam. Bu yüz lirayla gi-
dip Anadolu'nun en ıssız bir yerin-
den paramın yettiğince toprak al-
sam. Ağaç dikmek için her kazma
vurduğum yerde petrol bulsam, yüz
liralık arazim en azından bir milyon
lira eder mi? Eder. Dönerim İstan-
bul'a... Maçka'da mı olur, Şişli'de
mi, hayır hayır Aksaray'da bir a-
partman kurarım. En manzaralı yer-
ini kendime ayırıyorum. Bir de tele-
fon aldım mı... Tüh, Allah kahret-
sin! Aksaray'ın telefonu kaçtıydı ya-
hu?...

Vedat SAYGEL

İstanbul'da tarama yapıldı!

ÇALIŞMAZSAK, BASTIRIRLAR...

İngiliz Başbakanı Wilson geçen yıl
halka, bu tembelliğimizi üstümüzden
atmalıyız diye ikazda bulunmuştu
hafiften.

Sonradan sudan sebeplerle yapı-
lan grevler dolayısıyla —bu grevler
sudan sebeplerdendi çünkü, ne bi-
leyim, çay için günde iki defa veri-
len ara 10 dakikadan 20 dakikaya çı-
karılmazsa grev yaparız, ya da
makyajını tazelemeye giden kadın iş-
çinin 10 dakika yerine 20 dakika kal-
masına işverenler karıştırsa grev
yaparız derlerdi işçiler— Başbakan
Wilson, bu terazi bu sıkleti çekmez
gibilerden bu memleket bu kadar a-
şırı demokrasiyi çekemez demek is-
tedi, gene kulak asmadı halk.

Fakat sonra fena bastırırlar ya-
bancılar dendi; ve işte, içinden yüz-
de 15' alınmış sterlin bastırırlar
İngiltere'ye devalüasyon yoluyla.

YİRMİ YILDA BİR LÂF

Gazetecilerin, güzel sözlerinden ö-
türtü esiri oldukları siyaset adamları
vardır.

Batıda nice büyük gazetenin tanın-
mış yazarları, siyasi edebiyatın en
güzel örneklerini veren Parlâmento
üyelerinin sözlerini sık sık yazılarında,
makalelerinde zikretmekten haz
ve zevk duyarlar.

Demokratik hayata girdiğimiz 20
yılı aşkın bir süredir devamlı ola-
rak konuşmaların yapıldığı Parlâ-
mentomuzda, hangi politikamız
dünya siyaset edebiyatına geçecek
bir lâf edebilmistir?

Parlâmentonun hâlî meydanda...

İNGİLTERE NOTLARI

Politikacılarımız, memlekete, lâf yö-
nünden bile bir şey kazandırma-
mışlar!

HAYRET YAHU!...

Truva vapurunda kaçak 5.500 saat
bulunmuş.

Beşbin beşyüz saat bu... Hepsinin
birden çalışmaya başladığını düşü-
nün. Bu konuda aklıma gelen karı-
katürde, vapurun yukarı güvertesinde
kulağına döşemeye dayanmış iki ki-
şiden biri diğerine:

— Hayret yahu, saat gibi çalışıyor
bu geminin motorları, diyor.

TAŞ DEVRİNDEN SONRA...

Sovyet ihtilâlinin 50 nci yıldönü-
mü törenlerini Londra televizyonu
naklen yayınladı. Törenlerin hemen
hemen iki saatlik kısmını verdi.

Eskiden Batılı gazeteciler, Kızıl
Meydandaki tribünlere bakarak, iktidar
dizginlerinin kimin elinde ol-
duğunu hesaplarırdı. Şöyle ki; fa-
lanca adam, Sovyet komünist parti
ibrici sekreterinin hemen yanı ba-
şında, filanca da Başbakanın hemen
sağında yer alması, demek ki şimdi
bunlar en gözde kimseler; geçen yıl
Başbakandan iki adam ötede olan
şahıs ise, bu yıl sekiz adam öteye
atılmış, demek ki gözden düşmüş;
C mhurbaşkanı, Parti birinci sekre-
terinden uzak düşüğüne göre de-
mek ki idare dizginlerinde artık o-

nun parmağı yok; gibilerden ölçü-
lerle iktidar muhasebesi yaparlardı.

Bu yıl ise baktım, tribünlerde kâh
Başbakan, kâh Parti birinci sekre-
teri, kâh Cumhurbaşkanı kâh üç a-
dam ötedeki kâh da sekiz adam öte-
dekiler mütebessim bir edayla de-
vamlı olarak yörünge değiştirerek
birbirlerinin yanına gidip geliyorlar,
konuşuyorlar, gülmüşüyorlar, arada
bir sohbet edip gene yerlerini alı-
yorlardı.

Anlaşılan, Ruslar, tarihlerinde, taş
devrini aşmış —evet, çünkü bugüne
kadar taş gibi dururdu her biri tri-
bünlerde— yurnuşak hareketler dev-
resine geçmişler.

NİNNİ PARASI!

Burada radyo programlarının ne
kadar mükemmel olduğunu anlat-
mak için size şu kadarını söyleyeyim
ki, televizyon olmasına rağmen, rad-
yoya rağbet eskisi gibi aynen devam
etmekteymiş...

Hele geceleri çeşitli müzik yayını
öyle dinlendirici, öyle dinlendirici
ki, düşündüm: Halk postahaneye
gittiğinde, «radyo vergisi» değil bü-
tün gece halka söylenen «Ninni pa-
rası» ödiyor

İNGİLİZLE AMERİKALI ARASINDAKİ FARK...

Vietnam meselesi dolayısıyla anla-
tılan bir fıkra...

İngiliz, girdiği meyhanede hoşlan-
madığı birilerine rastlarsa, oradan
sessizce çıkar gidermiş.

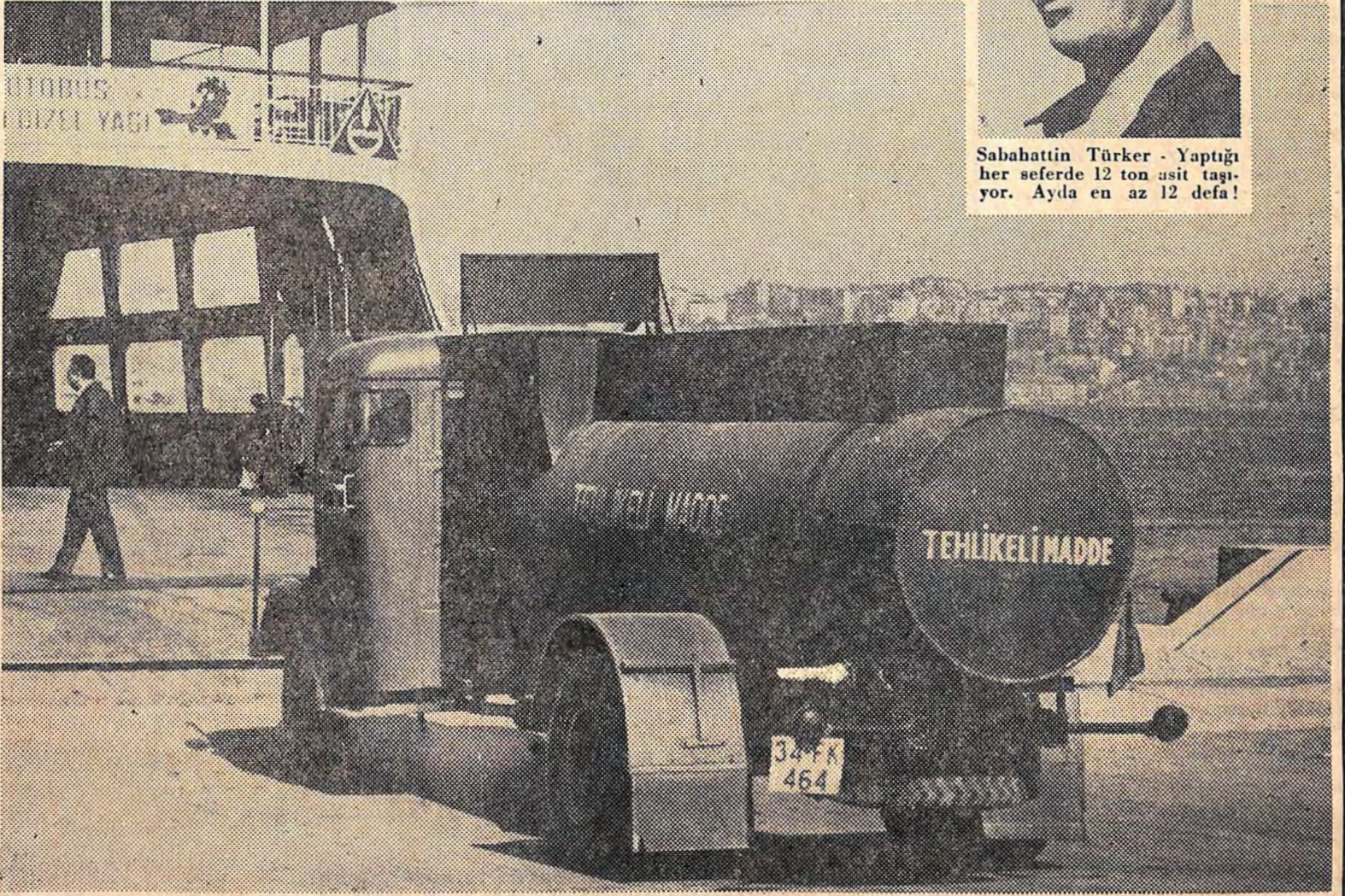
Amerikalı, hoşlanmadıklarını mey-
haneden atmaya koyulmuş.

Reşit AŞÇIOĞLU

Dikkat! Ölüm tehlikesi...

Sabahattin Türker - Yaptığı her seferde 12 ton asit taşıyor. Ayda en az 12 defa!

Asit nakliyecisi Sabahattin Türker, işinde "ateşle oynadığı"nı bir dakika bile aklından çıkarmıyor.

Ankara'daki barut fabrikasından, bazı sanayi tesisleri için İstanbul'a asit taşımak... İşte, Sabahattin Türker'in 5 yıldan beri işi, bu. Oleum, Sülfürik asit gibi, her şeyi yok edebilecek maddeleri taşımanın, Azrail'le "flört" etmek demek olduğunu biliyor.

Resmî makamlar, asit dolu tankerlerle yapılan yolculuğu çok sert kayıtlara tabi tutmuşlar. Fakat Türker, resmî tedbirle yetinmiyor. Evinde kendisini bek-

leyen eşinden başka iki çocuğu var... En sağlam sigortanın dikkatli ve tedbirli davranmak olduğunu aklından hiç çıkarmıyor. Seyir esnasında arıza ihtimallerini yok etmek için tankerin bakımıyla doğrudan doğruya kendisi alâkalaniyor. Tabii, lâstiklerine de büyük önem veriyor... ve Fisk kullanıyor. Hep Fisk. Emniyetli lâstik!

Sizin mesleğinizde de bir lâstik arızası, hayati bir tehlike teşkil edebiliyorsa, Fisk'e güveniniz.

FISK demek...Emniyet demektir !

FISK

LÂSTİKLERİ

fan fin fon ailesi

çizen: SEMİH BALCIOĞLU

26

EVET NEREDE KALMIŞTIK?... HAVADA TATLI BİR KAVİS ÇİZEN BİR KADIN -pardon- GÜZEL KADIN JÖNÜMÜZ BURHANIN YANINA YUMUŞAK OLMAYAN BİR İNİŞ YAPTI... BU YERLİ FILMCİLİĞİMİZİN MEŞHUR JÖN KIZLARINDAN ŞÜKRIYE ŞÜKÜR'DEN BAŞKASI DEĞİLDİ...

MARILYN'İN bir yırtıcı kaplan gibi olmasına karşılık, Cathy son derece uysaldı. Telma dünyanın en şen kızı, Jocelyn de en hoppasıydı.

Olivier tereddüt ediyordu. Birer birer hepsini plaja götürmüştü, otele götürmüştü, sinemaya götürmüştü. Fakat evlenmek için kiliseye hangisini götürseydi acaba? Niyeti ciddi idi. Evlenecekti. Evlenecekti ama, bu birbirinden değişik huylu, birbirinden güzel dört kızın tattırdıkları zevkler de ayrı olduğundan, delikanlının karar vermesini güçleştiriyordu.

Jocelyn'in çok tatlı ateşli bakışları, Cathy'nin arzuları kamçılayan bacakları, Marilyn'in güzel gözlü bebek yüzü ve Telma'nın şehvet dolu kalçaları...

Hangisini papazın karşısına çıkarırdı acaba?

Nihayet bir gün, gazetede gördüğü daktilo stajyer ilânına takıldı kaldı. Bir ayda diploma vaadediyordu ilân. Kendisi niçin katılmasındı buna? Hiç değilse sevgililerinden üçüne daktilo kurslarına katıldığını söyler, dördüncüsü ile bir ay başbaşa yaşardı. Sonra diğerlerine de uygular- dı bu taktiği. Böylece hem evlenmesini dört ay ertelemiş olur, hem de ayrı ayrı birer ay yaşayacağı sevgililerini daha iyi anlamış olurdu.

Palma'da, Telma'nın bronzlaşmış kolları arasında tam bir ay dünyayı unuttu. Rio'da, şehvetli Marilyn'le geçirdiği geceler, onu kudurttu. Venedik'te Cathy'nin bal dudaklarını kuruttu. Jocelyn'le gittikleri Miami'de, kendini cennette buldu!

Fakat ne yazık ki, bu dört aylık deneme de bir işe yaramadı. Yeniden kara kara düşüncelere daldı Olivier. Hangisiyle evleneydi acaba? En iyisi, yıldız falına başvurmakta galiba... Evet, burçlardan kendisi için en munasip olanını seçip çıkartabilirdi.

Cathy'nin yıldızı, onun güzel ve sakin bir eş olabileceğini söylüyordu. Her zaman erkeğinin yanında bulunacak, bütün arzularını hemen o an yapiverecek bir eş...

Yıldızlara inanmak gerekirse, Marilyn'in çok hareketli, canlı bir eş olacağından şüphe yoktu. Erkeğine çeşitli zevkleri tattıracağı gibi, durmak oturmak nedir bilmiyecekti de...

Burcuna göre Telma, bir kız öğrenci gibiydi. Olmıyacak şekilde hareket etmeye, kendini güllünc durum- lara sokmaya bayılırdı.

Jocelyn, hoppa ve hareketli...

Olivier yine başladığı yerdeydi. Bu kızların hangisiyle hayatını birles-

— Tünele giriyoruz... Korkar mısınız?...

— Daha önceden sigarayı ağzınızdan çekerseniz, hayır!...

tirseydi acaba? Beyninde bir şimşek çaktı. Dostlarına danıştırdı!

Bir şair arkadaşı:

— En güzel ve en ateşli olanı ile değil, sadece sevdiğin ile evlen, dedi.

Bir doktor:

— Çocuklarınızın güzel ve sıhhatli olabilmeleri için, kızların en sıhhatli olanıyla evlen, dedi.

François Mauriac:

— En akıllıca davranış, en safı ile evlenmektir, dedi.

Marcel Achard:

— En komik olanı ile.

Michel Jazzy:

— En güzel öpüşeni ile evlen, dediler.

Kapıcısı:

— Cathy'yi alırsanız mutlu olursunuz, dedi. Çünkü Cathy her zaman bana selâm verir ve apartmana girerken ayaklarını paspasa silerdi.

Şeytan ise:

— Boşver, hiç birini alma, dedi.

Sadece Tanrı bir şey söylemedi.

İskambil falından pek yararlanamadı. Sadece Jocelyn'in kendi harıç tam 67 tane daha âşığı olduğunu anladi. Yine iskambillerden, Telma'nın zengin bir yat sahibiyile Cannes'a gideceğini haber aldı.

Olivier'in sinirleri öylesine bozuldu, öylesine yıprandı ki, soluğu şehrin en ünlü doktorlarından birinde aldı!

— Sürmenaj olmuşsunuz, dedi doktor. Zihninizi çok fazla yormuşsunuz.

Ve sonra tavsiyelerini sıraladı. İsviçre'deki dinlenme evlerinde bir süre kalması gerekiyordu.

İsviçre güzel yerdı. Ne kadar mutlu- luydu Olivier... Çok gürültülü hayata- ndan ve göz açtırmayan sevgililer- rinden bir zaman uzaklaşıp kafa dinlendirmek, yeniden hayata gel- mek gibiydi.

Hastanede bir ay yattı. Son defa muayene eden klinik doktoru:

— Artık tamamiyle iyileştiniz, dedi. Kafanıza yerleşen sabit fikirler- den kurtuldunuz. Şimdi yapacağınız iş eşyalarınızı toplayıp, odanızda si- zi bekleyen güzel sevgilinizle doğru- ca kiliseye koşup nikâhınızı kıydır- mak olmalıdır.

Hakikaten odasında, dört sevgili- sinin bütün özelliklerini taşıyan gü- zeller güzel bir genç kız duruyordu. Evet, işte Jocelyn'in ateşli dudakları, Cathy'nin muntazam bacakları, Ma- rilyn'in badem gözlü bebek yüzü ve Telma'nın şehvet dolu kalçaları...

Dört kız bir potada eritilip, yeni- den bir kalba dökülmüştü sanki! Güzel kız:

— Oh sevgilim nihayet iyileştin, diye Olivier'in boynuna sarılırken, bir sıçrayışta kızın kollarından sıy- rılan genç adam, imdat ister gibi bağır- dı:

— Aman yetişin doktor, sinirle- rim düzeldi ama galiba gözlerim bo- zuldu! Baksanıza dört kıızı, tek kız görmeye başladım!

C. M. Russo'dan çeviren:
Sübeylâ AYKUT

Milletler Gülüyor

İştahı açılmışken...

Kucağındaki köpeği okşamakta olan kadın, bilet kontrol memurunun başına dikildiğini görünce:

- Ne söyleyeceğimi bilemiyorum müsyö, diye mırıldandı. Biletimi az önce köpeğim yedi.
- Hımm, diye bir ses çıkardı kondöktör. Köpeğiniz, bilet yemesini çok seviyor anlaşılan?...
- Evet.
- Eh, hazır iştahı açılmışken, yazacağım şu ceza makbuzunu da yedirin gitsin hayvancağıza!

Kar

Quebec'e ilk defa gelen turist, banliyölerden birini geziyordu. Gördükleri çok şaşırtıcı, çok enteresandı kendi için. Hattâ bir ara öylesine heyecanlandı ki, yanından geçen tanımadığı bir yerlinin koluna yapışıp:

- Aman ne güzel! diye bağırdı. Karlar içinde oturan şu pilice bakınız!
- Gözlerini kısıp, gösterilen yere bakan yerli:
- Yok, cedi, o bir pilic değil dir. Çan kulesinin horozu!...

Kim kaybetti?

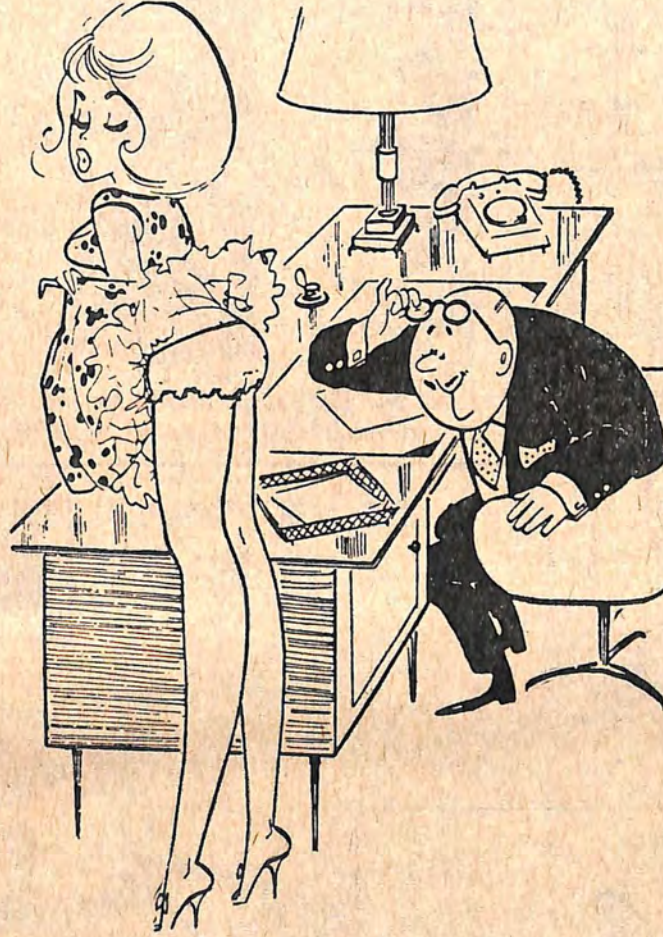
- Biletçi seslendi:
- Lâstik banda sarılı bir deste yüz franklık bulunmuştur. Kim düşürdüyse geldin.
- Pek çok ses birden cevap verdi:
- Ben!...
- Ben!...
- Hayır, ben!...
- Durun canım, dedi biletçi, kavga etmeyin. Haydi aranızda bir anlaşmaya varın da kiminse, gelsin lâstik bandı alıversin ben-den!

Kimdir?

- Öğretmen, küçük öğrenciye sordu:
- Riyakâr kime derler?
- Oğlan, bir solukta cevap verdi:
- Okula güler yüzle gelen öğrenciye...

— Ne bekliyorsun?... Meyveleri toptasana!

— Siz ayda beşyüz liraya böyle daktilo zor bulursunuz!

İlk defa

Her karşılaşışta biri daima borç isteyen, diğeri de daima borç veren iki eski arkadaşlar. Yine karşılaştılar.

- Senden bir ricam var, dedi borç istemeyi âdet edinen. Beş yüz frank borç verir misin?
- Diğeri kestirip attı:

- Veremem!
- Yaa, dedi arkadaşı. Bunu hiç unutmuyacağım!
- Göreyim seni, dedi öteki. «O, aldığını unuttur» diyenlere inat, önüme gelene, para ile ilgili bazı unutamadığım konular da bulunduğunu anlatacağım.

Hay aptal adam

İspanya'ya gelen Amerika'lı turist, hayatında ilk defa bir boğa güreşi seyrettiyordu. Matador kırmızı şalım salladıkça:

- Hay aptal adam! diye bağııyordu. Nihayet yanında oturan seyirci dayanamadı, sordu:
- Neden böyle bağııyorsunuz?
- Niye bağıırmayalım birader, dedi Amerikalı. Herif bal gibi sersem! O, elindeki torbayı durmadan sallarsa, boğa içine nasıl girer?

Ben de...

Son derece bakımsız ve zayıf bir adamın sokakta gazete sattığını gören milyarder:

- Moralinizi bozmayın ve üzülmeyin, diye teselli etti adamı. Bundan on yıl kadar önce, ben de sizin gibi bir gazete satıcısıydım. Fakat bugün, bir bankanın sahibiyim. Dünya bu... Hiç belli olmaz.

- Yaşlı satıcı içini çekerek:
- Biliyorum müsyö, diye cevap verdi. Sizin bugün sahibi olduğunuz bankanın, on yıl önceki sahibi de bendim!

Bir zamanlar...

- Yaşlı koket, arkadaşına:
- Bir zamanlar, bütün erkeklerin başlarını döndürüyordum. Diye anlatılması saatler sürecektir amlarına başlarken, arkadaş ustalıkla konuyu kapatıverdi:
- Ayol ne diye çenenin yoruyor-sun? Bir zamanlar başları dönen erkeklerin, şimdi arkalarını döndüklerinden belli!

Yatak

- Otele gelen müşteri:
- Rahat bir oda istiyorum, dedi.
- Peki, dedi kâtip.
- Odadaki pencerelerin stad-yum gibi, tören alanı gibi kalabalık yerlere bakmasını istiyorum.
- Müşterinin isteklerine pek akıl erdiremeyen kâtip, dudaklarını büktü:
- Ummuyorum ama, böyle bir oda bulmaya çalışırım.
- Yatağımın, bir çelik kafesi çevrili olmasını istiyorum.
- Kâtip, müşterinin aklından iyice şüphe etmeye başlamıştı:
- Peki, dedi. Adınız mesleğiniz?...
- Adım, Brent. Aslan terbiyecisiyim.
- İşi iyice alaya döken kâtip:
- Anlaşıldı, dedi. Biraz daha konuşursak, «Odayı bulup, kafesi kurduktan sonra, yatağıma bir de aslan getirin» diyeceksiniz.
- Yoo, dedi müşteri. Onu düşündüm de hazırlıklı geldim. Aslan kapıda bekliyor!

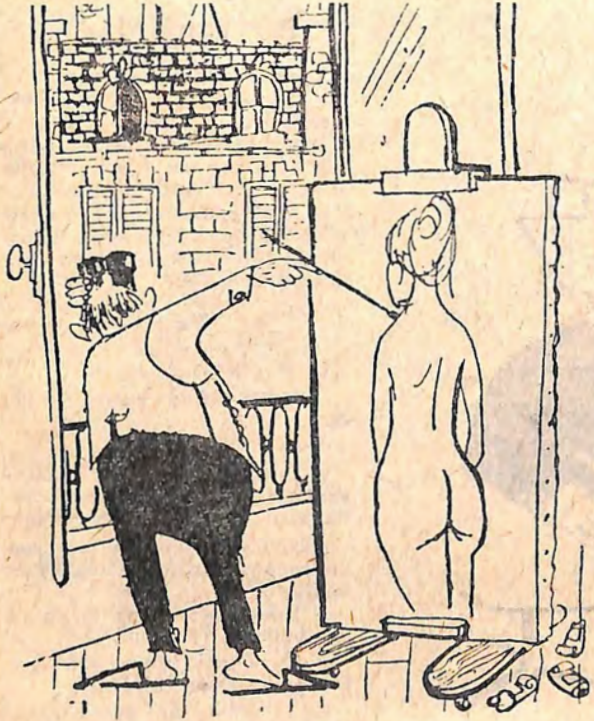
Onüç

- Aldığı maaşla onüç kişiye birden bakmak zorunda olan hizmetçi, ağlayarak evin hanımına:
- Şimdi haber aldım, dedi. Bir otobüs kazasında onüçü birden hayatlarını kaybetmişler!
- Hanım teselli etti:
- Sevinsene ayol... Herkesin uğursuz dediği onüç, sana nasıl da uğurlu geldi...

— Bana öyle geliyor ki, biri bizi gözetliyor!

DÜNYA KARİKATÜLERİ

YAZISIZ

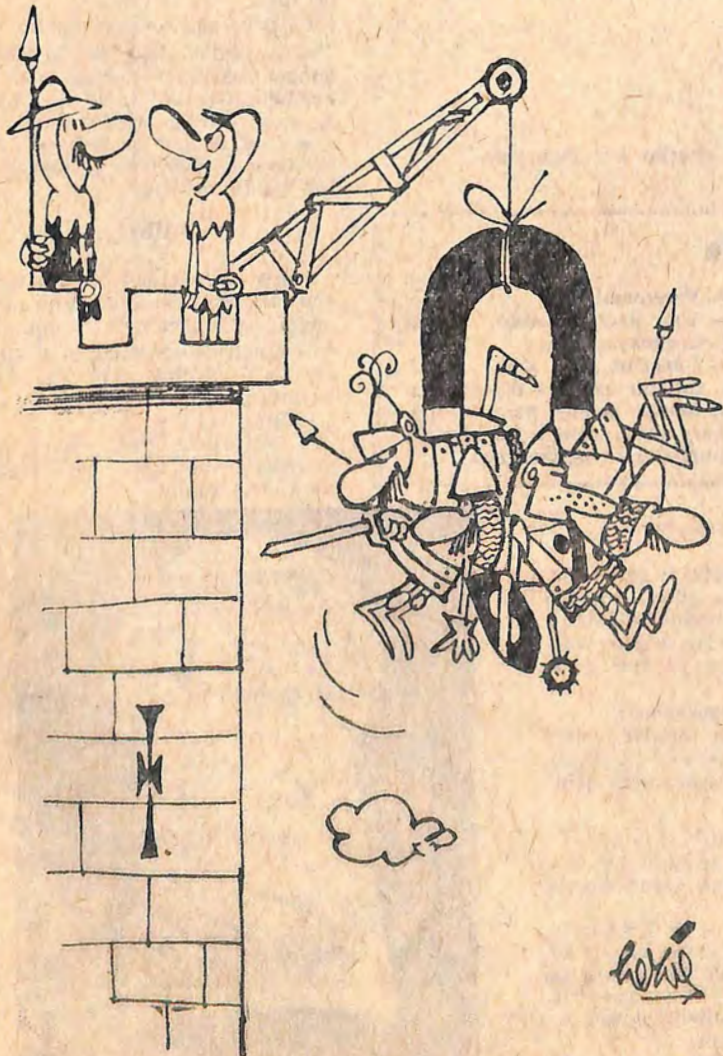
- BU BÜYÜK TABANCALAR KADINLARI DAHA KUVVETLİ
HALE GETİRİYOR SENDE AYNI FİKİRDE MİSİN ?..

LASSALV

- BÜTÜN BU SIRLAR ARAMIZDA KALSIN
OLMAZ MI KIZIM ?..

kekse

- DÜŞMAN ORDUSU ESİR EDİLDİ KUMANDANIM !..

tetsu

- HAYDİ, HAYDİ UTANMAYI BIRAK... İSTERSEN
YALNIZ ÇORAPLARIN KALSIN !..

**Yapı ve Kredi Bankası'nın
asansörlü, kaloriferli, gömme banyolu, parke döşemeli,
inşaat kalitesi üstün, Şaşkınbakkal'daki ikramiye
apartmanları Bağdat Caddesi üzerindedir.**

Bütün tasarruflarınızı

30 **ARALIK**
Cumartesi

akşamına kadar
Yapı ve Kredi Bankasında
toplamakla bu çekilişe
daha büyük şansla katılabilirsiniz.

Size de en güzel yuva...
size de servet.

1 yılda değil... 1 çekilişte
**5 MİLYON
LİRA !**

Bağdat Caddesi
üzerinde İstanbul'un en mutlu
semelerinden
ŞAŞKINBAKKAL'DA
ve
ÇİFTEHAVUZLAR'DA
her türlü konforu haiz kaloriferli
APARTMAN
DAİRELERİ
ile birlikte

ve ayrıca
5 adet
100,000 lira
5 adet
50,000 lira
5 adet **25,000** lira
10 adet **10,000** lira
25 adet **5,000** lira

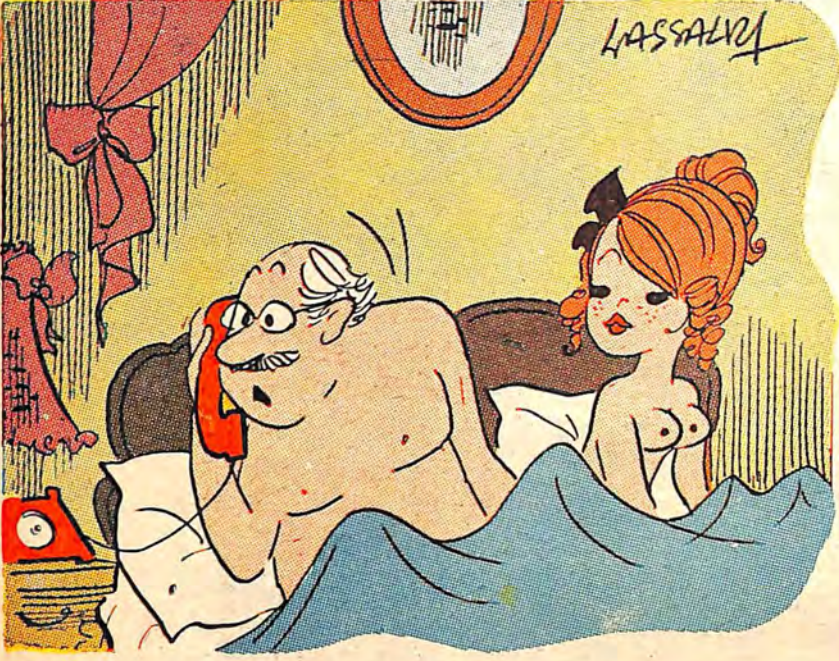
cem'an
42
APARTMAN
DAİRESİ

ve gene ayrıca
7950 adet 1000 liraya
kadar
çeşitli para
ikramiyeleri
*

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

(Moran : 2866 — 205)

Akbaba

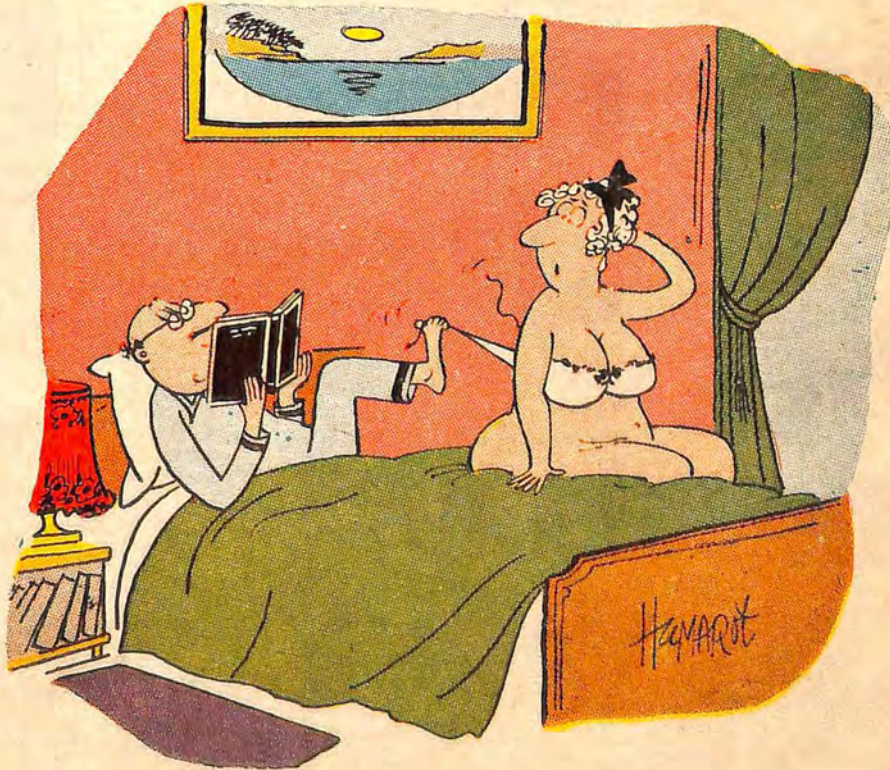
— EVET KARICIĞIM, USLU USLU OTURUYORUM.
ŞU DAKİKA, KÜÇÜK HİZMETÇİYE BEZELYE
AYIKLARKEN YARDIM EDİYORUM ...

— SEN HER SABAH BU KÖTÜ YERLERDEN Mİ
GEÇİYORSUN?
— ŞEKERCİ DÜKKÂNINI GÖRMÜYORMUSUN,
BİLİRSİNKİ TATLILARI ÇOK SEVERİM

— SABREDEN DERVİŞ, MURADINA ERMİİİŞ!

— YOKSA ALDANIYOR MUYUM GEORGES?
SUTYENİM! ÇÖZERKEN ARTIK GÖZLERİNDE
ESKİ ATEŞLİ PIRILTI YANMIYOR ...